

Závěrečná řeč
obhájce obžalovaného Davida Vaculíka
v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě
pod sp.zn. 32T 2/2010

Pane předsedo senátu a přísedící,

k projednání a k rozhodnutí vám byla přidělena trestní věc, kdy se, podle obžaloby Krajské státní zástupkyně v Ostravě, obžalovaní David Vaculík, Jaromír Lukeš, Ivo Müller a Václav Cojocarů měli dopustit trestného činu pokusu vraždy dle ust. § 8/1, §219/1,2 písm. a), e), g) trestního zákona spáchaného formou spolupachatelství podle ust. § 9 odst. 1 trestního zákona a trestného činu poškozování cizí věci dle ust. § 257 odst. 1 trestního zákona spáchaného formou spolupachatelství podle ust. § 9 odst. 1 trestního zákona, s tím že právní kvalifikace je trestných činů je založena trestním zákonem č. 140/1960 Sb. platného do 31.12.2009.

Přiznám se, že o tom, co bych měl zde dnes ve své závěrečné řeči říct, jsem dlouho přemýšlel. V každém případě je to nejdelší závěrečná řeč v mé advokátní praxi.

Je zcela nepochybné, že tato trestní kauza vyvolala v naší společnosti, a to ať již u laické či odborné veřejnosti, řadu emocí, otázek, názorů, komentářů a polemik. Tato kauza přinesla i nový fenomén v českém soudnictví, a to přímý přenos hlavního líčení, tj. on-line na internetu, v televizi i rozhlase.

Od události, která se udála ve Vítkově dne 18.4.2009, zpočátku jako nezúčastněný pozorovatel, dále pak již jako zúčastněná osoba, a to obhájce Davida Vaculíka ex offio, jsem měl možnost vyslechnout a zaznamenat velké množství názorů a pohledů na tuto událost, a to ať již od politiků, novinářů, soudců, státních zástupců, policistů, advokátů, pracovníků vězeňské služby a justiční stráže a občanů různých profesí, včetně postojů obžalovaných a jejich obhájců, poškozovaných a jejich zmocněnců i krajské státní zástupkyně. Mé zjištění, možná někoho překvapí a jiného nikoli. Zjistil jsem, že každý má jinou představu o tom, o co v této trestní kauze jde, a proto má i jinou představu o významu pojmu **spravedlnost a z tohoto důvodu spravedlnost vnímá odlišně**.

Tato kauza nám ukázala i to, že i po dvaceti letech obnovené demokracie, jsou ústavní zásady a principy, vyjádřené především v Ústavě České republiky a Listině základních práv a svobod, a to **presumpce nevinoty, právo na spravedlivý proces, nezávislý soud, rovnost v právech před soudem, právo na obhajobu, účast veřejnosti u jednání soudu, procesní pravidla trestního řízení a další, pro mnohé pouhými proklamacemi**.

Proto se v této závěrečné řeči budu zabývat nezákonnostmi a protiústavnostmi, které zasáhly a také ovlivnily toto trestní řízení. Bohužel mi nezbývá než konstatovat, že dle mého názoru, řadu nezákonností a neústavností, kromě některých nezákonností policie, se v této trestní věci, dopustil Váš trestní senát, pane předsedo.

Budu hovořit také o roli, kterou v této kauze sehrála média a její on - line přenosy, zmíním i úlohu policie, státní zástupkyně a obhájců v tomto trestním řízení.

Vyjádřím se k obžalobě krajské státní zástupkyně a zejména k části obsahující skutkovou větu.

V neposlední řadě se pak vyjádřím ke skutkovým zjištěním a k provedeným či neprovedeným důkazům.

K otázkám spravedlnosti provedeného trestního řízení

Úvodem si dovoluji připomenout zásady římského práva implementované do ústavně právních principů a právního řádu české republiky.

„Iustitia nemini neganda“

„spravedlnost nemá být nikomu odepřena, což znamená, že každý má právo, aby o jeho věci bylo po právu rozhodnuto“.

„Nullum crimen, nulla poena, nullus processus criminalis sine lege“

„není zločinu, není viny, nestanoví-li tak zákon, a jen podle zákona se může konat trestní řízení.“

„In dubio pro reo“

„v pochybnostech ve prospěch obžalovaného“.

Zakladatel naší státnosti **Tomáš Garrigue Masaryk** pak o spravedlnosti řekl:

„Demokracie není panováním, nýbrž prací k zabezpečení spravedlnosti. A spravedlnost je matematika humanity“.

Spravedlnost je jeden ze základních pojmů pro dobré uspořádání lidských vztahů. Je to regulativní idea pro uspořádání společnosti a zejména pro právo. Podle Aristotela je spravedlnost nejdůležitější z ctností, protože se vztahuje ke druhému a „nazývá se také dobro pro druhé“.

V různých oblastech vztahů, kde by měla spravedlnost vládnout ji lze charakterizovat několika principy:

1. rovné zacházení se všemi – **spravedlnost jako rovnost** před zákonem,
2. přiměřené tresty i odměny – **retributivní spravedlnost**,
3. spravedlivé rozdělování požitků i břemen – **distributivní spravedlnost**
4. rozhodovat stejné případy stejně a nestejně odlišně - **procesní spravedlnost**.

Neurčitý, ale zřetelný a výrazný pocit křivdy dávají najevo už docela malé děti. Spravedlností se řídí soudy a spravedlnost tedy patří mezi základní nároky na lidské jednání i na vztahy ve společnosti.

Slavný římský právník Ulpian vymezil spravedlnost trojím požadavkem:

“Poctivě žít, nikomu neškodit, každému dávat, co mu patří.“

Nejstarší je patrně představa **spravedlnosti retributivní**, kdy zločin je třeba přiměřeně potrestat, dluh splatit a škodu napravit. Týká se tedy především vztahů mezi jednotlivými lidmi, případně skupinami, z nichž jedna vznáší proti druhé nároky, protože se cítí být poškozena. Retributivní spravedlnost vyžaduje, aby pokud se obvinění prokáže, byl viník přiměřeně potrestán, případně aby poškozená strana dostala náhradu a **satisfakci**.

Retributivní spravedlnost tedy vyžaduje nápravu a přiměřený trest.

Retributivní spravedlnost zobrazuje **římská Iustitia**, a to žena se zavázanýma očima, protože nemá hledět na to, kdo před ní stojí. V jedné ruce má váhy jako symbol rovnosti, ale ve druhé meč, protože svá rozhodnutí musí umět i prosadit a vymáhat.

“Spravedlnost bez síly je bezmocná, síla bez spravedlnosti tyranská.“

Požadavek **distributivní spravedlnosti** nastupuje tam, kde se mezi několik subjektů rozdělují požitky a břemena: při dělení dědictví nebo kořisti, při rozdělování daní a podobně. Když se dvě děti tahají o tabulku čokolády, je spravedlivé jim ji rozdělit. Ale jak? Jednoduchá či mechanická spravedlnost říká, že každému stejně. **Jenže, mají nárok na stejný díl ze společného, poctivě pracující a líný parazitující recidivista.** Otázka zní, měla by být distributivní spravedlnost také slepá, nebo brát ohled na to, kdo před ní právě stojí.

Zastávám názor, že distributivní spravedlnost slepá být nesmí a naopak musí dobře vidět, aby mohla spravedlivě rozdělovat, jednak těm, kteří si to podle zásluh, přičinění, způsobu života a přínosu pro společnost zaslouží, a jednak těm, kteří to skutečně potřebují a neparazitují na společnosti.

Moderní právo rozhoduje na základě psaných zákonů. Moderní soudnictví, skrze sjednocující judikaturu, vyžaduje také jistou předvídatelnost rozsudků a rozhodnutí. Spravedlnost znamená požadavek „**rozhodovat ve stejných případech stejně a v nestejných případech odlišně**“. To je ovšem požadavek velmi minimální, neboť vyžaduje jen jistou důslednost či koherentnost rozhodování. Je nepochybné, že právě naše moderní doba zažila politické systémy, kde se rozhodovalo sice důsledně, ale velmi nespravedlivě.

Věřme, že i našem případě bude soud rozhodovat spravedlivě podle uvedené zásady, a pokud u některého z obžalovaných dospěje k rozhodnutí o vině, bude rozhodovat stejně jak je soudy v české republice rozhodováno v jiných obdobných případech. V tomto směru bych rád zmínil případ, který po pravdě znám pouze z novin a televize. Cikáni Julius Horváth a Milan Pačan zaútočili podle obžaloby a podle rozsudku Krajského soudu v Plzni na třiatřicetiletého muže 22. prosince 2007 pěstmi a kopali do něj. Bili jej i násadami od lopat. Napadli muže údery pěstí a kopy, několikrát ho udeřili násadou od lopaty do obličeje a hrudníku. Přitom padaly výkřiky: "Zabiju tě, ty bílá svině. Žádné bílé se nebude roztahovat na našem teritoriu," zaznělo podle obžaloby při lynči. Muž odhadl, že dostal až 65 ran. Krajský soud v Plzni jim za to původně udělil po čtyřech letech vězení. Vrchní soud pak ale tresty snížil na tříleté, protože podle něj nešlo o rasově motivovaný útok. Pokud tedy soudy uvedené protiprávní jednání Julia Horvátha a Milana Pačana vyhodnotili jako rasově nemotivované a jako ublížení na zdraví, měl by zdejší soud při úvahách o právní kvalifikaci a při výměře trestu uvažovat ve stejných intencích.

Pro každou společnost je **spravedlnost** nesmírně důležitá, neboť jde o jistou základní důvěru mezi lidmi, kterou římský právní teoretik **Cicero** popsal takto:

„Základem spravedlnosti je důvěra, tj. stálost a pravdivost řečeného a dohodnutého; co se řekne, má se také stát.“

Právo je jedna z normativních soustav. Tvoří ji soubor platných právních norem, tj. právních principů (příkazů k určitému chování) a právních pravidel (příkazů, zákazů nebo dovolení), které jsou uznávané nebo stanovené státem. Těmito normami se řídí pravidla lidského soužití. Dodržování práva a právního řádu je vynucováno státem. Mezi státem uznávané právní principy patří např. dobrá víra, dobré mravy, právní jistota, veřejný pořádek, dobrá správa aj. Důležité však je, zda si stát své mocenské postavení vynucuje vůči všem stejně a nejde pak o zjevně bezpráví.

Bezpráví je pak označení pro křivdu, nespravedlnost nebo příkoří. Obvykle se tak označuje zejména systémové příkoří spočívající v tom, že mocenský systém (zejména stát) buď sám aktivně porušuje lidská práva, nebo nezajišťuje účinně jejich ochranu.

Uznávaný profesor **Viktor Knapp** ve své Teorii práva uvádí, že bezpráví je zpravidla chápáno subjektivně (někomu se děje), přičemž právní jazyk se bez pojmu bezpráví obejde, přičemž rozlišuje tři významy tohoto slova:

- nedostatek (objektivního) práva
- protiprávnost (rozpor s objektivním právem)
- nespravedlnost (stav odporující spravedlnosti, tedy etickému požadavku)

Asi si všichni pokládáte otázku, jaký důvod má tento exkurs do obecného pojetí pojmu spravedlnosti. Proto se vrátím na začátek, kde jsem řekl, že každý má jinou představu o tom, o co v této trestní kauze jde, a proto má i jinou představu o významu pojmu **spravedlnost a z tohoto důvodu spravedlnost vnímá odlišně**.

Pokud se jedná o obžalované, pak tyto musíme rozdělit na tři skupiny.

Pokud se jedná o obžalované **Ivo Müllera a Václava Cojocar**, pak tito obžalovaní se doznali k tomu, že dne 18.4.2009 hodili každý jednu zápalnou láhev do domu ve Vítkově, který v uvedené době obývala cikánská rodina, a to nezl. Natálie Kudriková, nezl. Pavlína Kudriková, nezl. Kornelie Kudriková, nezl. Kristína Siváková, Anna Siváková, Pavel Kudrik, Vlasta Malá, Václav Malý st. a Václav Malý ml. Uvedení obžalovaní se v řízení hájili tím, v krátkosti shrnuto, že na dům chtěli zápalné láhve hodit z toho důvodu, že jim měl Jaromír Lukeš říct, že v domě mají sklad kradených věcí nějaká nepřizpůsobivá individua, s tím, že kdyby měli jakoukoliv pochybnost, že v domě se nacházejí lidé, navíc děti, nikdy by zápalné láhve na dům nehodili. Spravedlnost z jejich pohledu spočívá v tom, že orgány činné v trestním řízení a zejména soudy vůči jejich osobám povedou spravedlivý proces v souladu s Listinou základních práv a svobod a v souladu s procesními předpisy trestního řízení a současně soud přijme jejich obhajobu, tj. že v žádném případě vědomě neútočili na lidi a tedy ani na cikány, že útočili na zchátralou budovu, kde se nacházejí věci pocházející z trestní činnosti, a že soud zvolenou právní kvalifikaci krajské státní zástupkyně dle ust. § 8/1, §219/1,2 písm. a), e), g) trestního zákona spáchaného formou spolupachatelství podle ust. § 9 odst. 1 trestního zákona a trestného činu poškozování cizí věci dle ust. § 257 odst. 1 trestního zákona spáchaného formou spolupachatelství podle ust. § 9 odst. 1 trestního zákona překvalifikuje na trestný čin poškozování cizí věci dle ust. § 257 odst. 1) a trestný čin ublížení z nedbalosti dle ust. § 224 odst. 1), odst. 3) trestního zákona, platného do 31.12.2009, s tím, že očekávají spravedlivý trest v zákonné trestní sazbě této právní kvalifikace.

Pokud se jedná o obžalovaného **Jaromíra Lukeše**, pak tento vypověděl, v krátkosti shrnuto, že sice ve Vítkově dne 18.4.2009 byl, ale tam byl pouze jako řidič, který obžalovaného Ivo Müllera a Václava Cojocar do Vítkova dovezl aby si „hodili“, kdy se nejednalo o jeho akci a kdy on žádnou zápalnou láhev na dům neházel. Záměrně jsem z výčtu vynechal mého klienta Davida Vaculíka, když k důvodům se vrátím v části mé závěrečné řeči „Ke skutkovým zjištěním ve věci“. Spravedlnost z pohledu Jaromíra Lukeše spočívá v tom, že orgány činné v trestním řízení a zejména soudy vůči jeho osobě povedou spravedlivý proces v souladu s Listinou základních práv a svobod a v souladu s procesními předpisy trestního řízení a současně soud přijme jeho obhajobu, tj. že v žádném případě nevěděl, že Ivo Müller a Václav Cojocar vědomě útočili na lidi a tedy ani na cikány, že naopak útočili pouze na zchátralou budovu, kde se nacházejí věci pocházející z trestní činnosti, a že soud zvolenou právní kvalifikaci krajské státní zástupkyně dle ust. § 8/1, §219/1,2 písm. a), e), g) trestního zákona spáchaného formou spolupachatelství podle ust. § 9 odst. 1 trestního zákona a trestného činu poškozování cizí věci dle ust. § 257 odst. 1 trestního zákona spáchaného formou spolupachatelství podle ust. § 9 odst. 1 trestního zákona překvalifikuje na trestný čin poškozování cizí věci dle ust. § 257 odst. 1) a trestný čin ublížení z nedbalosti dle ust. § 224 odst. 1), odst. 3) trestního zákona platného do 31.12.2009, s tím, že očekává spravedlivý trest v zákonné trestní sazbě této právní kvalifikace.

Pokud se jedná o mého klienta, obžalovaného **Davida Vaculíka**, pak tento využil svého zákonného a ústavně zaručeného práva odepřít výpověď. Využití tohoto práva však můj klient nijak nepřiznal vinu a je třeba férově říct, že ji ani tímto nepopřel. Důvodů proč tak učinil, se však může nabízet hned několik. Bohužel většinový názor veřejnosti, zastávaný bohužel i některými státními zástupci a soudci, je ten, že pokud obviněný s protiprávním jednáním nic nemá, pak mu nebrání nic v tom, aby se k obvinění vůči jeho osobě nevyjádřil a vypovídal, v opačném případě je jasné a prokazatelné, že zahájené trestní stíhání je důkazem o jeho vině a o tom, že něco skrývá. To je samozřejmě naprosto scestný, nezákonný a protiústavní přístup k právu obviněného resp. obžalovaného. Naproti tomu lze přeložit i jiné důvody, proč tak obžalovaný činí:

1. protiprávního jednání se nedopustil, ví však, kdo se protiprávního jednání dopustil, ale chrání osobu blízkou či jinou osobu, která se protiprávního jednání dopustila,
2. protiprávního jednání se nedopustil, ví však, kdo se protiprávního jednání dopustil a v obavě o svůj život a zdraví se obává ve věci vypovídat,
3. protiprávního jednání se nedopustil a neví, kdo se protiprávního jednání dopustil ale z okolností případu se v obavě o svůj život a zdraví se obává ve věci vypovídat,
4. protiprávního jednání se nedopustil, avšak na něj bylo působeno tak, aby ve věci nevypovídal,

Je třeba říci, že trestní řízení je založeno na zásadě, že obviněný, resp. obžalovaný **nemusí prokazovat svou nevinu, ale orgány činné v trestním řízení mu musí prokázat jeho vinu.**

Pokud se jedná o **obhájce všech obžalovaných**, tedy včetně mé osoby, pak jde o dvojí pohled na spravedlnost, a to o spravedlnost soud versus obžalovaný a o spravedlnost obhájce versus obžalovaný. Pokud se jedná o pohled první, pak obhájce jako strážce a ochránce práv obžalovaného věří a vidí spravedlnost v tom, že trestní řízení s jeho klientem bude zákonné a ústavní, bude respektována základní zásada presumpce nevinny a pokud bude jeho klient uznán vinným, pak to bude na základě zákonně provedených a nevyvratitelných a nezpochybnitelných důkazů, tedy, že bude s jeho klientem zacházeno spravedlivě. Pokud se jedná o pohled druhý, pak povinností obhájce jako strážce a ochránce práv obviněného, resp. obžalovaného, je mít spravedlivý přístup ke klientovi. Spravedlivý přístup obhájce je pak dán jeho profesionálním přístupem k obhajobě obviněného, resp. obžalovaného a je na jeho svědomí a právním vědomí jak následně obviněný, resp. obžalovaný vyhodnotí spravedlnost v jeho přístupu k věci.

Paní **krajská státní zástupkyně** naopak vnímá spravedlnost tak, že soud rozhodne o vině a trestu obžalovaných dle její obžaloby a jí zvolené právní kvalifikace protiprávního jednání, a to bez ohledu na prokázání skutková zjištění a provedené důkazy. Bylo spravedlivé zahájení trestního stíhání a podání obžaloby obžalovaných pro trestný čin vraždy ve stádiu pokusu s rasovým motivem, když do okamžiku zadržení obžalovaných dne 12.08.2009, policie i krajská státní zástupkyně, věc vyšetřovali jako trestný čin obecného ohrožení dle ust. § 179 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákona? Nebyla tedy právní kvalifikace pro zahájení trestního stíhání a pro obžalobu vůči obžalovaným zvolena pouze pro určité zastrašení zatčených osob, původně jich bylo 12, a dále z důvodu „lepší“ medializace případu? Je spravedlivé, že policie a státní zástupkyně, v době kdy ještě o vině obžalovaných nerozhodl nezávislý a nestranný soud, případ na veřejnosti prezentují jako vyřešený případ a používají výroky jako, cituji: „objasnili jsme, usvědčili jsme, spáchali, dopustili se“ atd.? V tomto směru je však nutno upozornit, že presumpce nevinny deklarována v článku 40 odstavec 2 Listiny stanoví povinnost tuto zásadu dodržovat všem bez rozdílu. Je spravedlivé, že státní zástupce píše do obžaloby tvrzení, která nemají žádnou oporu v důkazech? Může si to státní zástupce vůbec dovolit? O tom však budu hovořit až v další části mé závěrečné řeči.

Poškození vnímají spravedlnost jako satisfakci za příkoří, škody a následky, které jim byly způsobeny a očekávají exemplární potrestání obžalovaných. Tuto mou tezi podporuje závěrečná řeč pana zmocněnce Markuse Papeho, který mimo jiné v zastoupení pana Pavla Kudrika uvádí,

cituji: ...“Můj mandant si sice přeje, aby pachatelé trpěli alespoň tak dlouho, jak bude trpět jeho dcera. Český právní řád ale neumožňuje udělit trest vícenásobného doživotí. V zemích, kde se uděluje, i doživotní trest může být považován za mírný trest.“

Chtělo by se mi zvolat: „zloděj křičí, chytte zloděje“. Pan zmocněnec a jeho klient pan Kudrik, by rád, zřejmě do našeho právního řádu zavedli institut **lex talionis**, „**oko za oko, zub za zub**“. Samotný výraz „oko za oko, zub za zub“ pochází z Knihy smlouvy (zákoník Exodu 21,24), který je jeden z nejstarších zákonických celků Pentateuchu. Naštěstí demokratické právní řády, tedy i náš, již takové právní instituty neznají a trestání pachatelů trestných činů staví na prevenci, represii a zejména na převýchově.

Nevím, jak by chtěl, pan Pape dosáhnout trestu „**vícenásobného doživotí**“. Nicméně bychom se mohli zamyslet nad jeho návrhem, aby obžalovaní „trpěli“. Jak se tedy, pane Pape, díváte na trestní minulost svého mandanta Pavla Kudrika, a Anny Sivákové, Vlasty Malé a Václava Malého? Víím, že jste se v průběhu hlavního líčení bránil tomu, aby nebyla trestní minulost, Vašeho mandanta a ostatních uvedených osob, u tohoto soudu zmíněna. Konstatování jejich trestní minulosti však byla podstatná kvůli věrohodnosti těchto osob. Myslíte si, pane Pape, že pokud tato společnost dala paní Malé již čtyřikrát šanci se řádně zařadit zpět do společnosti, paní Sivákové osmkrát, panu Malému dokonce dvanáctkrát a panu Kudrikovi neuvěřitelných čtrnáctkrát, pochybila a měla postupovat dle uvedené zásady „oko za oko, zub za zub“? Pokud by se však naše společnost, a věřte mi, jsem rád, že tomu tak není, měla chovat, jak navrhuje, pak by Váš klient, který svých čtrnáct odsouzení stihl během necelých patnácti let, i ostatní uvedené osoby již dávno seděli v doživotním žaláři.

Je spravedlivé, aby finanční prostředky, které veřejnost zaslala pro nezl. Natálii Kudrikovou, její rodiče použili na úhradu svých dluhů a pokut, jak to do novin přiznal pan Kudrik (viz novinový článek ze spisu Hasičů). Jak mám chápat prohlášení pana Papeho, cituji z jeho závěrečné řeči: „Můj mandant je schopen živit rodinu a živí ji. Je ovšem logické, že dceru Natálku nebude s to podporovat věčně“. Otázka zní: přestane se pan Kudrik o svou dceru starat a podporovat ji?

K protiústavnosti provedeného trestního řízení

Jak jsem již uvedl, budu se zabývat protiústavnostmi, které byly v tomto trestním řízení ve vztahu vůči mému klientovi učiněny.

Základní právní normou nejvyšší právní síly je v našem právním řádu, kromě Ústavy, Ústavní zákon č. 2/1993 Sb., **Listina základních práv a svobod. Listina základních práv a svobod**, který je součástí ústavního pořádku České republiky. Základní práva a svobody obsažené v Listině vyjadřují vztah mezi státem a občanem. Obsah Listiny vychází z principů právního státu, tj. ze svrchovanosti práva a zásady možnosti zásahů státní moci do svobod jednotlivce jen na základě a v mezích zákona. Pro všechna základní práva a svobody platí, že jsou nezadatelná, nezcizitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná a že jsou pod ochranou soudní moci.

Ad 1)

Ve vztahu k mému klientovi byl v řízení, zejména před soudem, porušen ústavní princip rovnosti a důstojnosti v právech zakotvený v **Článku 1 a Článku 3 Listiny**, které zdůrazňují trvalost rovnosti v důstojnosti a právech všem. Základní práva jsou podle článku 1 nezadatelná, nezcizitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná kdy garance v **Článku 3 Listiny** se vztahuje na všechna práva a svobody vymezené nejen v Listině, ale i v mezinárodních smlouvách o lidských právech a svobodách, které jsou součástí právního pořádku a mají aplikační přednost před zákonem. Tato ústavní garance je závazkem pro orgány veřejné a soudní moci.

Ad 2)

Ve vztahu k mému klientovi byl v řízení, zejména před soudem, porušen ústavní princip zakotvený v **Článek 2 Listiny**, který proklamuje zásadu **demokracie** a zdůrazňuje zásadu, že veřejnou moc lze uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon včetně zásady řádného zákonného procesu uvedené v **čl. 8 odst. 2 Listiny** a spočívající v tom, že nikdo nemůže být stíhán jinak než ze zákonných důvodů a způsobem, který zákon stanoví, kdy procesní podmínky řízení vyjádřené příslušnou právní úpravou respektující ústavní úroveň jsou nepřekročitelnou hranicí vyjadřují snahu demokratické společnosti vykonávat řízení objektivně, spravedlivě a za stejných podmínek.

Nalézací soud a jemu předcházející přípravné řízení kromě protiústavních aktů uvedených v této části mé závěrečné řeči, vůči mému klientovi opakovaně a porušil základní procesní práva mého klienta, která jsou kogentně upravena v trestním řádu a dalších právních předpisech, a o kterých blíže pojednám v části „**K procesním vadám trestního řízení**“ této mé závěrečné řeči.

Ad 3)

Za protiústavní zásah do práv mého klienta považuji i porušení **čl. 10 odst. 3 Listiny**, který zaručuje **právo každého na ochranu před zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě**. Jak již bylo deklarováno, řízení by mělo být vedeno **zásadou rovnosti v právech a zásadou fair play**. Ačkoliv nechci jakkoliv popírat Listinou zaručený princip **veřejnosti soudního jednání** zakotveného i do ustanovení trestního řádu, musím konstatovat, že způsob, kterým soud umožnil médiím přenos hlavního líčení on-line na internetu a v televizi, kdy povolil přímo ze zařízení protokolující úřednice nahrávat a přenášet hlavní líčení mimo jednacích sítí, za protiústavní, odporující principům veřejného procesu a principu spravedlivého procesu ve vztahu k obžalovaným. Především vytýkám soudu, že minimálně v duchu zásady fair play, o tomto opatření před zahájením hlavního líčení neinformoval obhájce a obžalované, kdy uvedené okolnosti obhajoba zjistila pouhou náhodou. Je zcela nepochybné, že opatření soudu ovlivnilo proces a zejména svědky, např. svědka Heczka, svědka Bílého i další, kteří ve věci nevyptávali.

Ad 4)

Celková ochrana práv a oprávněných zájmů, základních práv a svobod je v obecné rovině upravena v **článku 36 Listiny**. Tento článek je základem **práva na spravedlivý proces**. Judikatura Ústavního soudu vytvořila doktrínu, podle níž je právo na spravedlivý proces komplexně tvořeno celou pátou hlavou Listiny, a zahrnuje tak **princip nezávislosti a nestrannosti soudce**, právo na **zákonného soudce**, právo na **obhajobu**, právo na přiměřenou dobu řízení, **presumpci nevin**, právo vyjadřovat se k **důkazům** a navrhopat je, zásadu **rovnosti zbraní** a zásadu **in dubio pro reo** aj.

Pokud se jedná o **nezávislost a nestrannost soudního senátu**, který tuto trestní věc rozhoduje, pak je zcela nepochybné, že od samého počátku hlavního líčení **soud upřel mému klientovi právo na spravedlivý proces**, jak je to zakotveno v Listině. Jak jsem již uvedl, soud vůbec nepovažoval za důležité mého klienta a mě jako jeho obhájce informovat o tom, že médiím umožnil nahrávání procesu a on-line přenos, a to přímo z nahrávacího zařízení protokolující úřednice. Nastala tak situace, že třetí osoby, které nejsou účastníky trestního řízení, měly k dispozici nahrávky celého hlavního líčení okamžitě, což k dispozici v žádném případě neměl můj klient, který dostal protokoly z jednotlivých soudních dnů až s mnoha denním zpožděním, než se hlasový záznam přepsal. Je pravdou, že nám soud následně předal také na CD nosiči hlasový záznam hlavního líčení, ale například můj klient nemá možnost přehrání CD na cele ve vazební věznici a hlavně však měly třetí osoby, které nemají přístup do spisu záznam z hlavního líčení dříve než můj klient, což považuji za absolutně nepřijatelné a v rozporu ústavními právy mého klienta na spravedlivý proces, rovnosti, rovnosti zbraní a fair play procesu. Docházelo tak k situacím, že svědek, který stál před jednacích sítí, mohl například na internetu, v mobilu nebo na notebooku sledovat co se děje v jednacích sítí a podle toho se také připravit na svůj výslech podle vývoje v jednacích sítí.

Soud zjevně **stranil dalším účastníkům trestního řízení. Státní zástupkyni**, když jí umožnil překládat důkazy způsobem, který odporuje postavení státní zástupkyni v jednací síni (zpoza zad předsedy senátu); neuložil státní zástupkyni, aby předložila soudu důkazy zajištěné při domovních prohlídkách způsobem, jak to ukládá trestní řád. **Zmocněnci Markusi Papemu**, když mu umožnil pohyb v místech, kde mají přístup pouze členové senátu. V neposlední řadě soud nepřipustně na úkor mého klienta zvýhodnil obžalované Ivo Müllera a Václava Cojocararu, když jednak nevedl jejich výsledky odděleně a jednak ukončil jejich výpovědi a hlavní líčení tak, že jsem těmto obžalovaným již jako obhájce obžalovaného Davida Vaculíka nemohl položit otázky. Dále **soud neuplatnil svou autoritu a donucovací prostředky vůči svědkovi Heczкови**, který odmítl bezdůvodně ve věci vypovídat.

Pokud se jedná o **právo na zákonného soudce (článek 38 odstavec 1 Listiny)**, pak po dobu několika dní bylo hlavní líčení konáno v rozporu s Listinou a Vyhláškou MS ČR č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, a to když nebylo zřejmé kdo z přísedících, povolaných rozhodovat tuto trestní věc, je přísedící a kdo náhradník. Všichni obžalovaní a rovněž média se domnívali, že o této trestní věci rozhoduje pětičlenný senát, což je samozřejmě nemožné a nezákonné. Zákon totiž stanoví, že tuto trestní věc může rozhodovat pouze tříčlenný senát složený z předsedy senátu (soudce) a dvou přísedících. V našem případě hlavní líčení probíhalo minimálně čtyři dny bez toho, aby bylo v soudním spise, či jakkoliv jinak zaznamenáno, kdo jsou oni dva přísedící, kteří spolu s předsedou senátu, tuto trestní věc jako zákonní soudci rozhodují, a kteří dva jsou soudem přizvaní náhradníci pro případ, že by některý z přísedících již dále nemohl ve věci rozhodovat. Když jsem Vás na tento nezákonný a neústavní stav dne 17.05.2010, pane předsedo senátu, upozornil dočkal jsem se od Vás této odpovědi cituji: „**máme se Vám snad představit?**“; když toto Vaše prohlášení není v soudním protokolu zaznamenáno. K mé námitce vznesené dne 17.05.2010, že od počátku hlavního líčení nejsou v jednací síni žádným způsobem označeni předseda senátu, přísedící a náhradníci přísedících, jste, pane předsedo senátu, prohlásil cituji: „**nic mi něco takového neukládá**“; ani tento váš výrok není v protokole zaznamenán. Naopak je v protokolu, v rozporu se skutečností, uvedeno, že hlavní líčení od 11.05.2010 do 17.05.2010 probíhalo ve složení předseda senátu JUDr. Miloslav Studnička, přísedící Ing. Jaroslav Bezpalec, CSc., přísedící Stanislava Kotišová, náhradník Antonín Šimík a náhradník Ing. Vladimír Hájek. Protokol, který byl vyhotoven až následně, tedy neodráží skutečnost v jednotlivých dnech hlavního líčení. Skutečnost však byla taková, že až dne 17.05.2010 jsme se, až po mé námitce, dověděli, kdo je přísedící a kdo náhradník, když s touto mou námitkou koresponduje i referát VK na čísle listu 3110 soudního spisu, kde se hovoří pouze o přísedících a nikoliv o náhradnících. Stejně tak tato skutečnost vyplývá z Přehledu průběhu hlavního líčení, které jsme obdrželi od soudu před zahájením hlavního líčení, a které bylo také, po celou dobu vyvěšeno na úřední vývěsce před jednací síní. K uvedenému musím uvést, že institut **zákonného soudce** byl do ústavy zakomponován z toho důvodu, aby bylo zabráněno jakýmkoliv pochybnostem, jakým způsobem byl soudce k rozhodování ve věci ustanoven a dále, aby ustanovený soudce nemohl být po celou dobu řízení z projednání věci vyloučen, samozřejmě kromě zákonných důvodů. Je proto povinností předsedy senátu, před zahájením hlavního líčení složení senátu a přizvané náhradníky zúčastněným stranám sdělit tak, aby byla ústavní zásada beze zbytku naplněna. Pokud však strany nejsou s obsazením senátu seznámeny a navíc jsou uváděny v omyl, že senát rozhoduje v pětičlenném složení; předseda senátu a čtyři přísedící, jak jsem uvedl výše; pak takový proces nelze označit jinak než za nezákonný a protiústavní. Právě vyvěšení štítků před členy senátu, tj. předsedu senátu, přísedící a jejich náhradníky včetně označení funkce, tuto ústavní zásadu zákonného soudce, za pomoci § 11 odst. 2 vyhlášky MS ČR č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy zavádí do praxe. Porušení této ústavní zásady vzbuzuje pochybnosti o odborné způsobilosti a nezávislosti všech členů senátu.

Pokud se jedná o **právo obžalovaného vyjadřovat se k důkazům**, pak ani tato ústavní zásada **nebyla soudem dodržena**. Mému klientovi nebyla zejména dána možnost ihned po výpovědi ostatních obžalovaných těmto položit otázky a nebyla mu dána možnost se ihned po jejich výpovědi k těmto vyjádřit. Dále mi byla, jako obhájci Davida Vaculíka, předsedou senátu odepřena možnost položit otázky obžalovanému Václavu Cojocararu v den kdy byl soudem vyslechnut, když

bylo předsedou senátu hlavní líčení předčasně ukončeno, a předseda senátu mi neumožnil obžalovanému otázky položit. Stejně tak předseda senátu postupoval u výpovědi obžalovaného Ivo Müllera, když neodstranil rozpory v jeho výpovědích učiněných v přípravném řízení a před soudem. Tímto nezákonným postupem soud odepřel mému klientovi vyjádřit se k důkazům a porušil tak další zásadu garantovanou Listinou. V neposlední řadě soud postupoval nezákonně při „provádění“ důkazů a to materiálů zajištěných při domovních prohlídkách obžalovaných a dalších osob. Způsob, jakým a v jakém stavu, byly materiály zajištěné u domovních podmínek, státní zástupkyni soudu dodány je v naprostém rozporu s trestním řádem a s dosavadní judikaturou Nejvyššího soudu ČR a současně vzbuzuje pochybnosti o odborné způsobilosti a nezávislosti soudu. Způsob, jakým bylo ze strany policie, státního zastupitelství a soudu nakládáno s materiály zajištěných u domovních prohlídek, jak a kde tyto byly uloženy a zejména, skutečnost, že nebyly řádně dle zákona zaevidovány a žurnalizovány není tímto vyloučena možnost manipulace s těmito materiály. Skutečnost, že tyto materiály nebyly obžalovaným předloženy při ukončení přípravného řízení – prostudování spisu, bylo opět porušením ústavní zásady vyjádřit se k důkazům a rovněž tato okolnost vzbuzuje pochybnosti jakým způsobem paní krajská státní zástupkyně dohlížena na průběh a zákonnost přípravného řízení.

Ad 5)

Článek 37 odstavec 1 Listiny, zakládá právo odepřít **výpověď**, pokud by vyvolala nebezpečí **trestního stíhání** tomu, kdo vypovídá, nebo osobě vypovídajícímu **blízké**, navazuje a rozvíjí čl. 36 odst. 1. Je zde založena ochrana vztahů mezi nejbližšími **příbuznými** a toto právo je **výjimkou z obecné povinnosti svědčit**. Odepřít výpověď je právo.

V přípravném řízení i u hlavního líčení můj klient využil svého zákonného a ústavně zaručeného práva a výpověď odepřel. Toto ústavní zásada však nijak nedeklaruje, že pokud obviněný tohoto práva využije, že zahájené trestní stíhání je důvodné. Naopak obviněný **nemusí prokazovat svou nevinu, ale orgány činné v trestním řízení mu jeho vinu musí prokázat**.

Ad 6)

Článek 37 v odstavci 3 Listiny zakotvuje zásadu **rovnosti účastníků (zásadu rovnosti zbraní)** a **článek 38 odstavec druhý Listiny** rozvíjí obecný princip práva na spravedlivý proces, znamenající, že žádná ze stran nesmí být v podstatné nevýhodě vůči protistraně při přednesu své záležitosti a má mít stejné možnosti účasti, vyjádření i jednání.

U hlavního líčení u zdejšího soudu jsme měli možnost sledovat **porušení rovnosti v právech a fair play procesu ze strany soudu**, když například paní **krajské státní zástupkyni soud umožnil předkládat důkazy tak, že paní státní zástupkyně přistoupila k soudu do míst, kde mají přístup toliko členové trestního senátu** a výjimečně protokolující úřednice, tj. do míst kde členové senátu sedí za soudním stolem, kdy důkazy paní státní zástupkyně předkládala přímo předsedovi senátu zpoza jeho zad a nikoliv tzv. zepředu, jak to všem účastníkům trestního řízení ukládá zákon. Naopak obhájcům obžalovaných tato možnost předkládání důkazů a přístupu k soudu umožněna nebyla. Osobně bych si však nikdy nedovolil přistoupit k soudu způsobem, který byl v tomto řízení aplikován státní zástupkyní a který jsem popsal výše, neboť území za soudní stolicí považuji za výsostné a nedostupné místo kterékoliv ze stran, resp. komukoliv.

Dalším **důkazem porušení rovnosti v právech** ze strany soudu byla skutečnost, že **předseda senátu umožnil tiskové mluvčí soudu, aby po celou dobu soudního procesu seděla hned vedle krajské státní zástupkyně**, tj. v místě, které je podle zákona a procesních pravidel výlučně vymezeno pro státního zástupce a nikoli pracovníka soudu. Tímto, dal soud obžalovaným jasně najevo úzké spojení krajského soudu a krajského státního zastupitelství, což vzbuzuje oprávněné dohady o nepodjatosti a nezaujatosti celého trestního senátu, zejména pak jeho předsedy. Stejný přístup měl předseda senátu i ke zmocněnci poškozeného Pavla Kudrika, panu Markusi Papemu. Tomu dokonce umožnil a dovolil, aby v průběhu hlavního líčení, za přítomnosti všech stran a veřejnosti, si za zády celého sedícího senátu natahoval propojovací kabel ke svému notebooku.

Rozhodně stejný přístup však soud neměl ve vztahu k obžalovaným. O přístupu a pohybu zmocněnce Markuse Papeho za soudní stolicí platí stejná teze jako u paní krajské státní zástupkyně.

Ad 7)

Článek 40 odstavec 2 Listiny zakotvuje princip presumpce nevinny. Třetí odstavec poté vyjadřuje některá procesní práva pro trestní řízení. **Odstavec 4 článku 40 Listiny** dává právo obžalovanému odepřít výpověď.

K politikům a obhájcům

Přiznám se, že jsem jako advokát, v průběhu trestního řízení, velmi těžce nesl a stále nesu některá prohlášení některých čelních představitelů státu, soudců a bohužel i obhájců. Pokud jde o představitele státu, pak mě vyděsilo, že v době, kdy ještě není soudem rozhodnuto o vině obžalovaných, se vyslovili, tak, že očekávají udělení exemplárních trestů. Vnímám to, jednak za povážlivou neznalost a nerespektování Listina základních práv a svobod a jednak za bezprecedentní zasahování do nezávislosti soudu.

Za velmi překvapivé však pro mě byly **výroky pana předsedy Ústavního soudu**, který dne 16.05.2010 v pořadí „Otázky Václava Moravce“, k nenadálému přerušení hlavního líčení tohoto soudu ve dnech 12. a 13.05.2010 uvedl cituji: **„Tento případ je naopak chvályhodný, kdy se věc rychle dostala před soud“** **„řada z nás ani nečekala, že se jim podaří dopadnout ty pachatele“** **„Takže zaplat' pánbůh“**..... **„ to ti obhájci v té věci skutečně nafukují naprosto zbytečně, mimochodem těm obhájcům se to docela hodí, že získávají časový prostor, který by jinak neměli“**. Rozhodně mi nepřísluší jakkoli kritizovat výroky pana předsedy Ústavního soudu, nicméně si dovoluji také presentovat svůj osobní názor, a to ten, že i pan předseda danými výroky nejen veřejně prolomil deklarovanou presumpci nevinny obžalovaných, ale dotkl se i vážnosti advokátního stavu, respektive práce obhájců v této trestní věci. Přiznám se, že se mě slova pana předsedy profesně dotkla.

V neposlední řadě mě překvapily i **výroky jednoho z mých kolegů v této trestní věci**, který v tisku, mimo jiné výroky, **veřejně pochválil policii za to, že dopadla a odhalila jeho klienta a ocenil i to, že za dopadení byli policisté odměněni a povýšeni**. Na rozdíl od mého kolegy, se však domnívám, že úlohou obhájce v trestním řízení není chvála policie či jiných orgánů činných v trestním řízení, nýbrž ochrana ústavních a procesních práv klienta a povinnost spravedlivého a profesionálního přístupu ke klientovi.

Za důležité považuji zmínit i informaci, která se ke mně v průběhu trestního řízení donesla; že některé **obhájce v této trestní věci kontaktovala BIS**. Není mi znám důvod tohoto kontaktu, ale budu s napětím očekávat, zda se tato skutečnost ještě nějak v této trestní věci neprojeví.

V průběhu tohoto řízení jsem z řad veřejnosti zaznamenal také názor, že by obhájce obžalovaných někteří také posadili na lavici obžalovaných. Pro mnohé z veřejnosti je jistě těžko pochopitelné, že advokát obhajuje osobu, která je obviněna ze zvláště závažného trestného činu. **Mnohdy je advokát obviňován z toho, že pokud takového klienta obhajuje, tak se ztotožňuje s činem, ze kterého je jeho klient obviněn**. Pokud odhlédneme od zásady presumpce nevinny, kterou je advokát vázán, jako každý jiný, pak je nutno uvést, že advokát není povolán svého klienta jakkoli soudit, ale trestním řízením jej provést a při tom účinně hájit jeho zájmy. V minulosti byly například obhajoby Němců, zrádců a kolaborantů mnohdy veřejností vnímány jako souhlas s činy advokátova klienta. K takovému ztotožnění advokáta s klientem došlo například v případě ex offo obhajoby K.H. Franka, kterou vedl renomovaný pražský advokát Kamill Resler. Ten se ujal

obhajoby přes osobní nesouhlas s Frankovými skutky velmi pečlivě a profesionálně. Stál po klientově boku až do jeho popravě 22. května 1946. Kvůli tomuto přístupu ztratil část svojí klientely a po únoru 1948 zákonitě již dále vykonávat advokacii nemohl.

Pevně věřím, že dnes je již jiná doba.

K médiím a veřejnosti procesu

Se zástupci médií jsem v průběhu hlavního líčení vedl polemiku ohledně účasti médií v této trestní kauze. Ti redaktori a reportéři, kteří mě již znají déle ví, že proti nim nic nemám a naopak s nimi mám dobré vztahy.

Spor vznikl zejména o **výklad pojmu veřejnost hlavního líčení, resp. způsob účasti veřejnosti na hlavním líčení prostřednictvím médií.**

Je zcela nepochybné, že **Listina základních práv a svobod v čl. 38 odst. 2 deklaruje, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, kdy veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.** Pakliže vyložíme tento pojem, tj. veřejnost hlavního líčení, tak, jak to stanoví Listina, je nepochybné, že je právo toho, kdo je účastníkem soudního řízení, aby jeho věc byla projednána veřejně. Zákonodárce tak chrání zejména účastníka řízení v tom, aby jednání s ním neproběhlo tzv. za zavřenými dveřmi a aby jednání, v našem případě hlavní líčení, proběhlo pod kontrolou veřejnosti. V této souvislosti však je nutno kontrolu veřejnosti vnímat tak, že veřejnost by měla být tím, kdo dohlíží na zákonnost vedeného jednání. To souvisí s dalšími zásadami deklarovanými Listinou, a to právem na spravedlivý proces, právem na rovnost účastníků v řízení a další. Listina tedy garantuje občanovi, že pokud je jeho věc projednávána u soudu, ať se jedná o věc civilní, správní nebo trestní, vždy musí být jednání veřejné s výjimkou případů, které stanoví zákon, tj. kdy u jednání může být projednáváno např. státní tajemství.

Jestliže se podíváme na právní úpravu veřejnosti hlavního líčení v **ust. § 199 a násl. trestního řádu**, pak v ust. § 199 odst. 1 trestní řád stanoví, že hlavní líčení koná soud zásadně veřejně. Pokud se jedná o toto ustanovení, pak dle mého názoru toto logicky navazuje na zmíněný **článek 38 odst. 2 Listiny**. Pokud se však jedná o **ust. § 199 odst. 2 trestního řádu**, pak v tomto ustanovení je uvedeno, že soud při konání hlavního líčení, za přítomnosti veřejnosti, má mít na zřeteli, aby občanům byla poskytnuta v nejširší míře příležitost sledovat projednávání věci soudem a aby se co nejúčinněji projevilo výchovné působení trestního řízení na širokou veřejnost v smyslu jejího aktivního zapojení do úsilí trestnou činnost zamezovat a jí předcházet, kdy ve vhodných případech provádí soud proto hlavní líčení přímo v místě, kde byl trestný čin spáchán a nebo na pracovišti, popř. v bydlišti obžalovaného. V takovém případě by měl soud o konání hlavního líčení vyrozumět zájmové sdružení občanů, jež může účast občanů zajistit a účinně přispět ke splnění účelu sledovaného veřejným konáním hlavního líčení.

Mám za to, že toto ustanovení **§ 199 odst. 2 trestního řádu je v rozporu s ustanovením čl. 38 odst. 2 Listiny a s čl. 40 odst. 2 Listiny, tj. deklarovanou presumpcí nevinny**, neboť výkladem uvedených ustanovení trestního řádu nahlížíejí na obžalovaného u hlavního líčení de facto jako již na odsouzeného, čímž dochází k porušení zásady presumpce nevinny. Jak jinak si lze vyložit pojmy „aktivní zapojení veřejnosti do úsilí trestnou činnost zamezovat a jí předcházet“ a aby hlavní líčení bylo prováděno přímo v místě, kde byl trestný čin spáchán, nebo na pracovišti, příp. v bydlišti obžalovaného s tím, že by soud měl sezvat co nejvíce občanů, aby účinně přispěl ke splnění účelu sledovaného veřejným zájmem.

Domnívám se, že tak, jak je dnes veřejnost hlavního líčení vymezena v trestním řádu, odpovídá spíše době minulé před listopadem 1989. Zájem veřejnosti je Listinou deklarován v tom směru, že dohlíží na zákonnost jednání před soudem. Samozřejmě že jednání, v našem případě hlavní líčení, na veřejnost přítomnou u hlavního líčení musí působit také výchovně, a to v tom směru, aby každý věděl, že soud v každé věci postupuje v souladu s ústavními zákony, zákonem a vede spravedlivý proces s každým, kdo je před soud postaven. Účast veřejnosti však, dle mého názoru, zejména v trestním řízení, nesmí být nikdy vedena v rozporu se zásadou presumpce nevinny a vždy musí chránit osobu, která je před soud postavena v pozici obžalovaného, neboť i tato osoba má právo na ochranu své osobnosti, neboť dosud nebylo soudem rozhodnuto o vině či nevině této osoby.

Z toho, co jsem uvedl a zejména z **dikce článku 38 odst. 2 a článku 40 odst. 2 Listiny a ust. § 199 odst. 1, 2 trestního řádu** však **nevyplývá právo kohokoliv, a tedy ani médií, aby trestní proces přenášely způsobem, jak se to stalo v tomto řízení.** Účast veřejnosti u hlavního líčení je v zákoně deklarována tak, že se občané mohou dostavit osobně do místa, kde se hlavní líčení koná a osobně se tohoto jednání, v našem případě hlavního líčení, zúčastnit. Žádné ustanovení zákona neumožňuje nikomu, aby hlavní líčení přenášel jakkoliv mimo jednacích sítí. Pokud však do budoucna bychom chtěli v tomto trendu pokračovat, musíme za tímto účelem, dle mého názoru, změnit patřičná ustanovení zákona.

Je nepochybné, že způsob, kterým bylo hlavní líčení přenášeno médii pro veřejnost, jednak ovlivnil některé svědky, a to Heczka a Bílého a jednak nebylo vždy zcela objektivní. Média se totiž zaměřila zejména na okolnosti viny či nevin pachatelů a nikoli však způsob vedení procesu, tedy zda je dodržována zásada spravedlivého procesu, rovnosti účastníků či presumpce nevinny tak, jak je deklaruje Listina. Ne všechny informace byly médii veřejnosti předkládány tak, aby si veřejnost sama mohla učinit obrázek a svůj vlastní úsudek o probíhajícím řízení.

K obžalobě krajské státní zástupkyně a k její skutkové větě

Paní krajská státní zástupkyně mi promine, ale **skutková věta její obžaloby** mi tak trochu **připomíná literární dílo z říše pohádek, bájí a pověstí.**

Skutková věta totiž obsahuje zjevně **nepřiléhavě zvolené pojmy** a mnoho státní zástupkyní konstruovaných a nepodložených teorií.

Paní státní zástupkyně v úvodu skutkové věty obžaloby uvádí, cituji: „...v rámci své příslušnosti k extremistickým skupinám a hnutím, spojené s neskrývanými rasovými a xenofobními projevy, vedení snahou se zviditelnit“. Pokud jsem hovořil o tom, že do skutkové věty byly použity nepřiléhavé pojmy, pak se jedná zejména o pojem „xenofobní projevy“. **Xenofobie** je odborný **sociologický** termín, který v doslovném překladu znamená „strach z neznámého“. Tento **strach**, obavu, opatrnost mají pudově zakódovanou všichni živočichové. Je to **přírodní mechanismus, pomáhající přežít**, je to **pud sebezáchovy**. Pokud tedy paní státní zástupkyně tvrdí, že se obžalovaní měli protiprávního jednání vůči poškozeným dopustit vedeni pudem sebezáchovy, který mají od narození v sobě zakódovaný, pak je otázkou, pokud se prokáže, že se obžalovaní protiprávního jednání skutečně dopustili, zda nejednali pudově ve strachu a zda jsou za své jednání trestně odpovědní. Bohužel je nutno konstatovat, že znalci z oboru psychiatrie tuto oblast psychiky obžalovaných vůbec nezkoumali. Je nepochybné, že za pudové jednání vedené snahou o sebezáchovu, nemůže být trestné. Nicméně se domnívám, že se v našem případě spíše jedná o nevhodně a nepřiléhavě zvolený pojem do skutkové věty obžaloby.

Mezi vykonstruované a ničím nepodložené teorie uvedené v obžalobě patří tvrzení státní zástupkyně o tom, že:

- obžalovaní se měli být vytýkaného skutku dopustit vedení **snahou se zviditelnit a to provedením něčeho „většího“, k výročí narození Adolfa Hitlera, připadajícího na den 20.04.2009**. Pokud by někdo chtěl cokoli udělat, aby uctil něčí výročí, provedl by to zcela logicky v den tohoto výročí a nikoli jakýkoli jiný den. Toto tvrzení státní zástupkyně v obžalobě nemělo oporu v žádných důkazech ani v době vyhotovení obžaloby a nemá ani nyní. **Jedná se o pouhou spekulaci.**
- obžalovaní měli vytýkaný skutek **několik týdnů plánovat, kdy si Vítkov měli vybrat pro „vysokou hustotu obyvatelstva rómského původu“**, kdy obžalovaný Lukeš měl předmětný dům předem pečlivě vytipovat. Ani toto tvrzení nikdy nemělo a ani nyní nemá oporu v žádném důkazu. **Jedná se o pouhou spekulaci.**
- obžalovaní měli mít **společnou povědomost o poměrech obyvatel domu, co se týká jejich počtu, věkové a sociální skladby**. Přiznám se, že mě zaujal pojem „sociální skladba obyvatel domu“. Pakliže by obžalovaní měli mít, podle státní zástupkyně, povědomost o tom, že v domě bydlí prarodiče, rodiče a vnuci, pak nerozumím tomu, jak by se tito členové rodiny mohli sociálně členit zařazením v různých skupinách sociální skladby obyvatel naší republiky. Je však pravda, že nemusím rozumět všemu. Ani toto tvrzení nikdy nemělo a ani nyní nemá oporu v žádném důkazu. **Jedná se o pouhou spekulaci.**
- obžalovaní **měli mít záměr, založením požáru, usmrtit více obyvatel domu z důvodu jejich příslušnosti k rómské etnické skupině, s tím, že objekt obžalovaní zvolili, včetně i znásobení počtu ohnisek požáru, záměrně, v úmyslu usmrtit v domě všechny přítomné osoby**. Přiznám se, že tak odvážné tvrzení paní státní zástupkyně, že obžalovaní měli úmysl usmrtit všechny obyvatele domu, mi skutečně způsobuje husí kůži na těle. Je to proto, že pro vyslovené obvinění nemá paní státní zástupkyně žádný důkaz. Dovolím si s naprostou vážností tvrdit, že je to ze strany paní státní zástupkyně účelová a **vědomá spekulace s cílem upoutat pozornost médií a veřejnosti, což je nepřipustné a neakceptovatelné.**

Je zajímavé, že **krajská státní zástupkyně k uvedeným tvrzením v obžalobě nenabízí žádné důkazy**. V této souvislosti je nasnadě otázka. Má právo státní zástupce do obžaloby napsat cokoli se mu zlíbí, i když si je vědom toho, že pro svá tvrzení nemá žádné důkazy. Tvrdím, že toto právo nejen, že nemá, ale dle Listiny základních práv a svobod, trestního řádu a dalších právních předpisů, takto jednat v žádném případě jednat ani nesmí. I osoba, vůči níž je zahájeno trestní stíhání má právo na ochranu své osobnosti a na respektování osobnostních práv a Listinou deklarovanou presumpci nevinu. Je již tradicí, že si státní zastupitelství v trestním řízení usurpuje více práv, než jich ve skutečnosti má a snaží se stavět do pozice soudu, ačkoliv jako účastník řízení má stejné procesní postavení jako obhájce.

K procesním vadám trestního řízení

Jak jsem již naznačil, trestní řízení je od samého počátku ztíženo mnoha procesními vadami. Již v přípravném řízení, poté, kdy byli obžalovaní zadrženi spolu s dalšími 8 osobami, lze postup policie považovat za nezákonný a protiústavní. Jak je ze spisu zřejmé, policie zadržela nejdříve 12 osob, všechny jako podezřelé z pokusu vraždy. Jak je patrné z výpovědí obžalovaného Václava Cojocarů, kriminální policie vůči zadrženým osobám použila zvláštní metody, které nejsou přípustné, a to že jednak zadržené osoby zcela bezdůvodně opakovaně vysvíkala do naha, příp. zadržená osoba seděla bezdůvodně ve vyšetřovací místnosti s pytlíkem na hlavě, a to po dlouhou dobu. Tyto metody nejsou vlastní demokratickému státu a přípustnými metodami vyšetřování. Bez ohledu na to, z jak závažného skutku byly zadrženy osoby podezřelé, nelze připustit, aby zadržená osoba, vůči níž dosud ani nebylo zahájeno trestní stíhání, byla podrobena takovému zacházení. Lze v tomto směru konstatovat, že i americká justice zcela odmítla uvedené vyšetřovací praktiky u osob, které byly podezřelé z mezinárodního terorismu a umístěny ve zvláštní věznici Guantánamo na Kubě.

Již od samého počátku po zahájení trestního stíhání obžalovaných **police hrubě porušila procesní práva obžalovaných, zejména jejich právo na spravedlivý proces, a dále ust. § 165 odst. 1, 2, 3** trestního řádu, když jednak prováděla výslechy obžalovaných současně a současně rovněž prováděla výslechy svědků. Obhajoba tak musela, s ohledem na procesní postup policie, zajistit větší množství substitucí, aby mohla obsadit účast obhájce či jeho substituta až ve čtyřech výsleších probíhajících současně. S ohledem na skutečnost, že nebylo ihned zřejmé a policií sděleno, které výslechy a jakých svědků bude provádět, nebyla dána obžalovaným možnost, aby se se svými obhájci byli schopni připravit na výslechy svědků, kteří měli být v jejich věci vyslechnuti. Osoba, vůči níž je zahájeno trestní stíhání, má od samého počátku vyšetřování právo znát osobu svědka, který bude policejním orgánem vyslýchán, s dostatečným předstihem tak, aby se na případný výslech svědka mohl připravit, s obhájcem se poradit zejména o tom, co může svědek v dané věci objasnit a jaké otázky by mu bylo případně vhodné položit.

V daném případě policie zvolila z jejího pohledu taktický postup, kdy z 12 zadržených osob, kterým všem sdělila, že jsou zadrženi pro podezření z pokusu vraždy, obvinili pouze 4 osoby, zde přítomné obžalované, a ostatní zadržené, a to Nikolu Šanovou, Zuzanu Osadníkovou, Martinu Ondřejkovou, Tomáše Ondřejka, Marka Hnilku, Marka Kudělu, Tomáše Vassiova, Víta Schäfera, ihned vyslechla v pozici svědků. S ohledem na skutečnost, že výslechy svědků probíhaly v době, kdy současně soud rozhodoval o vazbě obžalovaných, nebylo nikterak možné, aby se obhájci se svými klienty měli možnost poradit předem k policií připraveným výslechům svědků. Předpokládám, že bude k těmto mým výtkám namítáno, že přece tuto skutečnost mohli obhájci namítat před, příp. v průběhu současně prováděných výslechů svědků a obžalovaných, a že pokud tak neučinili, takže v zásadě s tímto postupem souhlasili. K této případné námitce je však nutno konstatovat, že stejně tak jako orgány činné v trestním řízení přistupují takticky k provádění některých úkonů, v daném případě k výslechům obžalovaných a svědků, stejně tak obhajoba může své námitky z taktických důvodů uplatnit kdykoliv. Listina základních práv a svobod, která upravuje právo na spravedlivý proces, na rovnost účastníků v řízení, na proces fair-play nikde nestanoví, že by snad protiústavnost byla zhojena tím, že v určité fázi řízení jedna ze stran procesní pochybení druhé strany nenamítá.

Tvrdím, že jestliže byly úkony, a to výslechy svědků a obžalovaných provedené ve dnech 12., 13. či 14.8.2009, jsou tyto provedeny nezákonným a protiústavním způsobem, v rozporu s Listinou základních práv a svobod a jsou tedy nulitní. V této souvislosti lze tedy pochybovat i o tom, jaká byla vůle oněch 8 svědků, kteří byli zadrženi pro podezření z pokusu vraždy a kdy jejich výslech, byl ze strany policie naplánován tak, že byly tyto osoby propuštěny ze zadržení, a aniž opustily budovu policie, během několika minut zcela účelově započal jejich výslech v pozici svědků. Lze zcela důvodně pochybovat o jejich svobodné vůli a o pravdivosti jejich výpovědí, když před svým výslechem v pozici svědků, tito svědci zažili zatčení zásahovým komandem, dále vyšetřovací metody, které popsal obžalovaný Cojocar, a strávili více než 24 hodin, ať již na policejní služebně nebo na cele předběžného zadržení, s hrozbou obvinění z trestného činu pokusu vraždy. Lze se důvodně domnívat, že oněch 8 osob, které bylo ze zadržení následně propuštěno na svobodu, bylo zadrženo pouze a výlučně z taktických důvodů s cílem tyto osoby dostat pod tlak a přimět je k výpovědi. Skutečnost, že výpovědi těchto 8 osob nebyly svobodné a pravdivé svědčí i fakt, že všechny tyto osoby u hlavního líčení odepřely výpověď.

K dalšímu procesnímu pochybení v přípravném řízení došlo v okamžiku, kdy byli policejním komisařem do řízení na základě opatření přibírání znalci, a kdy zvolené formulace v textech těchto opatření porušovaly ústavní princip presumpce neviny, neboť zvolené formulace již stavěly obžalované do pozice osob, jímž byla vytykaná trestná činnost prokázána. Bohužel, k mým námitkám, však tuto nezákonnost a protiústavnost neodstranila ani paní krajská státní zástupkyně, která naopak postup policejního komisaře odznačila za zákonný a ústavní.

Procesním pochybením a krácením práv obhajoby byl v přípravném řízení postup policie, kdy mi jako obhájci, ačkoliv jsem o to písemně několikrát žádal, nebylo umožněno seznámit se s listinnými a věcnými důkazy, které byly policií zajištěny při domovních prohlídkách obžalovaných.

Tyto důkazy nebyly obhajobě, a tedy ani obžalovaným, předloženy při ukončení vyšetřování, tj. u prostudování spisu. Takovýto postup policie je nutno chápat jako krácení práva na obhajobu a porušení práva na spravedlivý proces, neboť jak je zřejmé z materiálů, které byly při domovních prohlídkách zajištěny, čerpal znalec Mgr. Michal Mazel z ústavu kriminalistiky a forenzních disciplín. Ve vztahu k těmto důkazům je však nutno konstatovat, že nejzásadnější procesní pochybení policie v přípravném řízení a následně i soudu v průběhu hlavního líčení byla skutečnost, že ani policie a ani soud jednotlivé důkazy zajištěné při domovních prohlídkách, které považovala ve věci za relevantní, nijak nežurnalizovala, tj. nijak neučinila obsahem vyšetřovacího spisu či soudního spisu s tím, že každá listina by byla opatřena označením čísla listu spisu a věcný důkaz rovněž označen jako důkaz, což by mělo být zaznamenáno rovněž ve spisu.

Pokud se nás paní krajská státní zástupkyně u hlavního líčení snažila přesvědčit o tom, že jednotlivé protokoly o domovních prohlídkách jsou dostatečným označením důkazů, pak tento její právní výklad musím kategoricky odmítnout jako nezákonný a zejména i nelogický. Pokud se podíváme do jednotlivých protokolů o domovních prohlídkách, pak zjistíme, že policie například zaznamenala u mého klienta údaj „10 CD s rasistickou tematikou“ nebo „písemnosti související s organizací POW“. Pokud odhlédnu od skutečnosti, jakým způsobem zásahové komando a další osoby byly schopny zjistit během několika málo minut, během kterých domovní prohlídka probíhala, co je obsahem jednotlivých CD v návaznosti na tvrzenou rasistickou tematiku, pak je zcela nepochybné, že z tohoto protokolu nevyplývá, jaké konkrétní listiny a jaké konkrétní CD byly policií při domovních prohlídkách zajištěny. Tyto mé námitky navíc dále souvisí i se způsobem, jakým policie zadala vypracování tohoto znaleckého posudku, není totiž zřejmé, jaké listiny, resp. jaké důkazy byly znalci ve skutečnosti předloženy, zda se zejména jednalo o listiny, které policie zajistila u domovních prohlídek, a jelikož nebyly předmětné důkazy řádně ve vyšetřovacím spise žurnalizovány a označeny čísly listů, pak ani není zřejmé a následně ani ověřitelné, resp. přezkoumatelné, z jakých konkrétních listin znalec při znaleckém zkoumání a následném podání znaleckého posudku vycházel. Pakliže si znalec učinil sám nějaké soubory listin, tato skutečnost nemůže nijak zhojit procesní pochybení policie. Navíc znalec nevyhodnocoval listiny a věcné důkazy, které byly zajištěny u jednotlivých obžalovaných, ale tyto vyhodnocoval obecně ve vztahu ke všem, kdy navíc vyhodnocoval i listinné a věcné důkazy zajištěné při domovní prohlídce svědka Tomáše Vassiova a Marka Kuděly, což je nepřijatelné, aby tyto listinné důkazy byly vyhodnocovány jak ve vztahu k mému klientovi, tak i ve vztahu k ostatním obžalovaným. Všechny tyto námitky činí znalecký posudek tohoto znalce za zcela nepřezkoumatelný.

Postup policie je nutno dále považovat za nezákonný i v tom směru, že ve vztahu k svědkům Vassiovovi a Kudělovi, jim měly být zajištěné důkazy vráceny, a taktéž mělo být postupováno ve vztahu k obžalovaným, kterým měly být vráceny zajištěné věci, které jsou pro účely trestného řízení nepotřebné. Jelikož tak policie neučinila a v tomto selhala i dozorová činnost krajské státní zástupkyně nad vyšetřováním, k soudu pak k mému návrhu byly materiály zajištěné při domovních prohlídkách paní krajskou státní zástupkyní předloženy ve stavu, pro který se jen těžko hledá správný výraz. Fakticky jsme měli možnost vidět, že k soudu byly doručeny pochybné, roztrhané krabice s obsahem různých listin a věcných důkazů bez jakékoliv žurnalizace. Není zřejmé, kde a z jakého důvodu se obsah doručených krabic k soudu nacházel a kdo všechno měl přístup a možnost s obsahem krabic manipulovat. Je zcela nepochybné, že pakliže obsah krabic nebyl ve spise řádně zadokumentován jednotlivě a položkově, pak lze zcela důvodně pochybovat o tom, že nemohlo být s obsahem jakkoliv manipulováno. Je věcí státu, a v tomto případě policie a dozorového státního zastupitelství, aby od samého počátku trestního řízení, tedy zahájení trestního stíhání, zajistili průkazné a nezpochybnitelné vedení vyšetřovacího spisu a jakékoliv průkazné a nezpochybnitelné nakládání se zajištěnými důkazy. S ohledem na skutečnost, že mi předmětné důkazy nebyly v průběhu přípravného řízení, ačkoliv jsem o to žádal, předloženy a byly následně paní krajskou státní zástupkyní soudu předány ve stavu, jak jsem jej popsal, vznáším tímto námitku a současně důvodnou pochybnost o pravosti těchto listin, resp. o její shodě s listinami a věcnými důkazy, které byly zajištěny při domovních prohlídkách.

Pokud se jedná o listinné důkazy zajištěné při domovní prohlídce mého klienta, a to osobní korespondence mého klienta, resp. korespondence jiných osob ve vztahu k mému klientovi, pak musím konstatovat, že v tomto směru byly porušeny v tomto trestním řízení ústavně zaručená práva na listovní tajemství, a to zejména ze strany zmocněnce poškozených Markuse Papeho, který do některých korespondencí zcela neoprávněně nahlédl, než mu v tom bylo opatřením dozorcujícího asistenta soudce v rámci prostudování předložených materiálů zabráněno. Ostatně k tomuto jsem vznášel námitky a s ohledem na následný postup soudu jsem pak podal i ústavní stížnost k Ústavnímu soudu.

Pokud se jedná o předmětné důkazy zajištěné při domovních prohlídkách, které krajská státní zástupkyně předložila nežurnalizované v krabicích, pak se musím rovněž pozastavit nad postupem soudu při snaze provést tyto důkazy. Mám za to, že soud by mohl jednotlivé listiny či další důkazy u hlavního líčení jako důkazy provést pouze za situace, že by tyto byly ve spise předem žurnalizovány a označeny pořadovým číslem listu, neboť v opačném případě nemůže být naplněno ust. § 213 a 214 trestního řádu. Mám za to, že pokud soud předložil stranám mimo hlavní líčení, aby si sami prostudovali chaotický obsah krabic předložených krajskou státní zástupkyní, aniž soud sám znal podrobný obsah těchto krabic, a aby poté strany navrhly, co by chtěly, aby soud jako důkaz u hlavního líčení provedl, považuji za postup soudu za zcela absurdní, nezákonný a odporující principu spravedlivého procesu. V současné chvíli, jelikož není chaotický obsah krabic žádným způsobem žurnalizován, není možno považovat tento obsah krabic za řádně provedené důkazy v průběhu hlavního líčení. V tomto směru pak je nutno konstatovat, že není možno jako důkaz považovat rovněž znalecký posudek znalce Mgr. Michala Mazela, jelikož není zřejmé, z jakých konkrétních důkazů a z jakého konkrétního čísla listu spisu znalec vycházel, což činí znalecký posudek nepřezkoumatelným a v tomto řízení zcela nepoužitelným a bezpředmětným.

V přípravném řízení došlo k procesním vadám u úkonů prováděných policejním orgánem, a to výslechů svědků a obžalovaných, kterých se zúčastnila krajská státní zástupkyně, neboť z ustanovení § 174 odst. 2 písm. c) trestního řádu vyplývá, že státní zástupce se může buď provádění úkonu policejním orgánem zúčastnit, nebo jednotlivý úkon může provést osobně. Z dikce zákona, tak jednoznačně vyplývá, že pokud státní zástupkyně neprovádí sama celý jednotlivý úkon, kde sama na místo policejního orgánu, a je pouze zúčastněna u úkonu prováděného policejním orgánem, pak do tohoto není oprávněna jakkoliv zasahovat a zejména pak není oprávněna klást vyslýchaným osobám sama otázky. **V případech, kde se krajská státní zástupkyně zúčastnila úkonů prováděných policejním orgánem, kladla sama vyslýchaným osobám otázky, ačkoliv výslech sama nevedla, došlo k porušení zákona, v důsledku čehož jsou dané výslechy, minimálně v textové a obsahové části otázek a odpovědí krajské státní zástupkyně, nulitní.**

Jako zásadní procesní vady a porušení práv obhajoby mého klienta považuji postup, který soud zvolil při výslechu obžalovaných Ivo Müllera a Václava Cojocararu. Jednak soud vyslýchal obžalovaného Ivo Müllera za přítomnosti dosud nevyslechnutého obžalovaného Václava Cojocararu, což je nepřípustné. Soud tak zcela nedůvodně zvýhodnil obžalovaného Václava Cojocararu oproti obžalovanému Ivo Müllerovi, který tak mohl svou výpověď korigovat, jelikož slyšel výpověď Müllera. Soud dále pochybil tím, že po výslechu obžalovaného Ivo Müllera nepřečetl jeho výpověď z přípravného řízení a neodstranil rozpory mezi jeho výpověďmi z přípravného řízení a hlavního líčení, a ihned přikročil k výpovědi obžalovaného Václava Cojocararu. Následně, když soud až další den hlavního líčení chtěl opětovně tohoto obžalovaného vyslechnout, už tento obžalovaný odepřel vypovídat.

Stejná situace a tedy i stejné procesní pochybení soud učinil v případě obžalovaného Václava Cojocararu, kdy tomuto obžalovanému mi soud vůbec žádné otázky položit neumožnil, když zcela nedůvodně ukončil hlavní líčení ihned poté, co obžalovaný Cojocararu odpověděl na otázky krajské státní zástupkyně, zmocněnců poškozených, kteří zcela nezákonně dostali ze strany soudu

přednost před obhájci, a obhájce tohoto obžalovaného Mgr. Myšáka, který také ze strany soudce dostal přednost v pořadí kladení otázek mezi obhájci. Ačkoliv jsem soud žádal, po té co kladení otázek ukončil kolega Mgr. Myšák, o to, abych mohl obžalovanému Cojocararu položit otázky i já, tak mi to soud neumožnil a přestože soud nebyl v žádné časové tísní, tak ačkoliv bylo 13:45 hodin a soud mohl v hlavním líčení pokračovat, tak toto ukončil. Druhý den, již obhájce obžalovaného Cojoceru Mgr. Myšák prohlásil, že jeho klient již odpověděl na dotazy soudu, krajské státní zástupkyně a zmocněnců poškozených, a proto není důvod, aby odpovídal na další otázky a tedy i na mé otázky a vypovídat nebude, na což obžalovaný Cojocararu reagoval tím, že již vypovídat nebude. Soud mě tak zcela bezprecedentně zbavil mých procesních práv a porušil tak ústavní právo mého klienta na rovnost v řízení, právo na spravedlivý proces a rovnost zbraní. Soud tak vzbudil důvodnou pohybnost, zda obžalovaným z nějakého mi nepochopitelného důvodu obžalovanému Müllerovi a zejména Cojocararu nestraní, a zda tedy vede řízení fair play vůči všem obžalovaným a zda tedy za této situace lze vůbec hovořit o spravedlivém procesu. Tvrdím, že ze strany soudu se jedná o tak vážné procesní vady, a že je tento proces ze strany soudu veden tendenčně, nezákonně a protiústavně.

Za důležitou skutečnost, v této souvislosti, považuji sdělit, že obžalovaný Cojocararu odmítl vypovídat na mé otázky a nevdalo mu odpovídat na otázky krajské státní zástupkyně a zmocněnců poškozených, tedy protistrany, čímž jednoznačně prokázal, že se těchto otázek obával, a že je tedy proti mému klientovi zaujatý a pokud tedy o mém klientovi hovořil jako o dalším spolupachateli vytykané trestné činnosti, je nepochybné, že nemluvil pravdu, a to z toho důvodu, že se obával prokázání tohoto faktu. Stejná situace je u obžalovaného Müllera, který také po poradě se svou obhájkyní, odepřel dále vypovídat a tedy i odpovídat na mé otázky v okamžiku, kdy jej soud chtěl znovu vyslechnout k rozporům v jeho výpovědích. Skutečnost, že oba tito obžalovaní nevypovídali pravdu, stejně jako obžalovaný Lukeš, jak to uvedl můj klient ve svých vyjádřeních k výpovědím těchto obžalovaných, prokazují i rozpory ve výpovědích všech těchto obžalovaných, o kterých budu hovořit v další části této závěrečné řeči.

Soud se dopustil dalších procesních pochybení, když nedal prostor jednotlivým obžalovaným se k výpovědím ostatních obžalovaných vyjádřit a nedal prostor a možnost obžalovaným klást otázky vyslechnutým obžalovaným a ani je o tom právu nepoučil.

Dalšího procesního pochybení se soud dopustil, když umožnil psychiatrovi svědkyně Sivákové posadit se do lavice v soudní síni, která je vyčleněna pro státní zástupce a zmocněnce poškozených, a teprve až k mé námitce tuto osobu soud vykázal do řad veřejnosti.

Soud se dále dopustil procesního pochybení, když neprovedl důkazy, a to opakované výsledky svědkyně Anny Sivákové a Pavla Kudrika. Soudu jsem předložil důkaz (tj. článek z novin a prohlášení svědkyně k médiím u soudu v den jejího výsledku) o tom, že v době když svědkyně Anna Siváková vypovídala u hlavního líčení jako svědkyně dne 20.05.2010, nebyla schopna ze zdravotních důvodů podat ve věci svědectví, neboť byla pod psychofarmaky, tedy látkami, které ovlivňují stav psychický stav osoby do té míry, že lze důvodně pochybovat o tom, že svědkyně byla po psychické stránce schopna vypovídat, a že její výslech je v souladu se zákonem. Soud však nepovažoval za důležité jakkoliv tuto důvodnou námitku prověřit a opakovaný výslech svědkyně bezdůvodně odmítl provést, ačkoliv výslech této svědkyně byl současně v rozporu s výpovědí svědka Kudrika a zejména svědka Romana Holubce, hasiče, který na místě požáru zasahoval mezi prvními a mluvil se svědkem Kudrikem a dalšími svědky a okolnosti činnosti zejména svědků Kudrika a Sivákové popsal zcela odlišně. Stejně tak soud neprovedl zcela nedůvodně důkaz opakovaným výsledkem svědka Kudrika, jehož výpověď je zcela v rozporu s výpovědí svědka Romana Holubce, který popsal co mu Kudrik řekl v den požáru na místě samém, což je zcela odlišná verze o od těch, které Kudrik a další poškození vypověděli v přípravném řízení a u hlavního líčení. Soud neprovedení důkazu zdůvodnil tím, že soud rozpory

ve výpovědích svědka Romana Holubce a Kudrika odstranil v průběhu hlavního líčení, což se však ale zcela prokazatelně vůbec nestalo.

Soud dále postupoval zcela nezákonně, když nevyslechl svědka Heczka, hasiče, který měl vyslechnout rozhovor svědkyně Osadníkové s Lukešem. Tento svědek byl soudem předvolán k výslechu k hlavnímu líčení na den 19.5.2010, kdy soud tohoto svědka nevyslechl, neboť nebyl technicky připraven k tomu, aby uskutečnil oddělený výslech tohoto svědka. Proto byl výslech svědka přesunut na další den hlavního líčení, tj. na 20.5.2010. Svědek se k výslechu dostavil, nicméně odmítl ve věci vypovídat, a to z toho důvodu, že cituji: „nebudu vypovídat. Máte moji výpověď. Je to strach. Rozhodl jsem se takhle, že nechci před soudem vypovídat z obavy o život svůj, své rodiny. Včerejší večer jsem se rozhodl.“ K dotazu státní zástupkyně, svědek uvedl, cituji: „dostala mě média, že je to takhle veřejné. Dostal jsem strach. Jde o ty zprávy, je toho plný internet. Vyhržováno mi nebylo, nedostal jsem žádný dopis.“ Ihned poté soud rozhodl, že upouští od výslechu tohoto svědka. Současně však svědkovi soud sdělil, aby zvážil to, jestli by nechtěl přijít ještě v červnu.

Tento postup soudu považuji za zcela nezákonný. **Za velmi neuvěřitelné považuji skutečnost, že soud dokonce dává svědkovi k úvaze, zda k hlavnímu líčení ještě přijde či nikoli, ačkoliv předtím soud rozhodne, že od jeho výslechu upouští.**

Za rovněž zcela neuvěřitelné považuji prohlášení krajské státní zástupkyně ve vztahu k tomuto svědkovi, kdy poté, co tento odmítl vypovídat, mu sdělila, že uvedený svědek rozhodně není klíčovým svědkem tak, jak to probíhalo ze strany médií, že jen jeden z řady důkazů, které mají naprosto stejnou hodnotu a váhu. Tímto prohlášením krajská státní zástupkyně u hlavního líčení před svědkem tomuto de facto řekla, že jeho výpověď není v zásadě důležitá, že obžaloba má řadu jiných důkazů, ze kterých dle jejího názoru vyplývá vina obžalovaných. Toto prohlášení krajské státní zástupkyně považuji za zcela zjevné ovlivňování svědka a zejména zlehčování jeho svědecké povinnosti a úlohy u soudu, neboť svědek nabyl dojmu, že není vůbec důležitý pro toto řízení. Jako by zde vůbec nebyla druhá strana trestního řízení, a to obhajoba, která opakovaně tento důkaz výslechem svědka považuje za velmi podstatný a důležitý.

Rozhodnutí, zda je svědek, resp. jeho svědecká výpověď v řízení důležitý či nikoli, může učinit toliko soud v rámci svého hodnocení důkazů a rozhodování a nikoli však státní zástupce, a to ještě za přítomnosti svědka i veřejnosti. Je zcela nepochybné, že svědek svou výpověď odepřít nemohl a naopak jeho povinností bylo svědčit. Důvody, pro které svědek odmítl vypovídat, však nejsou důvody, pro které by mohl svou výpověď soudu odepřít, kdy pouze obecná obava a strach svědka není důvodem ve věci nevypovídat, navíc když svědek byl vyslechnut v přípravném řízení a tam žádnou obavu neměl. Soudu jsme doložili důkaz, a to novinový článek, ve kterém tento svědek dne 25.5.2010, tj. poté, co u soudu odmítl vypovídat, poskytl docela detailní rozhovor se svým jménem opavskému novináři, kdy článek byl vytisknut v běžném denním tisku. Pokud pak následně došlo k událostem, že nějaká osoba volala starostovi Otic a ptala se na dotyčného svědka a následně pak 29.5.2010 mělo dojít k tomu, že na vesnické zábavě v pozdních nočních hodinách jeden z hostů ve velmi podroušeném stavu prohlašoval něco ve vztahu k tomuto svědkovi, ačkoliv ten tomu nebyl ani přítomen, pak rozhodně ani tyto události nemohly být a nejsou důvodem pro odepření výpovědi tohoto svědka. Pokud soud následně dne 21.5.2010 výpověď svědka přečetl dle ust. § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu, pak **soud opět postupovat zcela nestandardně, když neučinil žádné opatření k tomu, aby svědka Heczka k výpovědi donutil.**

Je nepochybné, že se zde jedná o celou řadu pochybení soudu, který nejdříve není schopen zajistit pro výslech svědka podmínky v den hlavního líčení, na který je svědek předvolán (oddělený výslech) a současně soud umožní nahrávání a přenosy z jednací síně takovým způsobem, že to na svědka Heczka zapůsobí a odmítne vypovídat a nakonec přes všechna tato pochybení soud nepřistoupí k uložení sankcí svědkovi, když tento zcela zjevně nedůvodně odmítne vypovídat.

Z tohoto důvodu jsem i dále navrhoval, nechť soud tohoto svědka opětovně předvolá k hlavnímu líčení a poučí ho o tom, že je ve věci povinen vypovídat a svědka tedy vyslechnout. I v tomto směru je následný postup soudu nezákonný a rovněž nelogický.

Je třeba říci, že soud u hlavního líčení, které se konalo v průběhu měsíce září 2010, obhajobě sdělil, že opětovný výslech tohoto svědka zvaží, nicméně způsob, jakým nakonec soud svědka předvolal, vzbuzuje důvodné pochybnosti o podjatosti soudu a o zákonnosti vedení hlavního líčení. Jak vyplývá z úředního záznamu na čísle listu 3921 soudního spisu, dne 8.9.2010 protokolující úřednice se telefonicky kontaktovala se svědkem Heczkiem s tím, aby se dne 9.9.2010 v 9.45 hodin svědek opětovně dostavil k soudu, neboť jeho výslech je nezbytný. Bylo mu sděleno, že další den, který by se mohl k soudu dostavit, je datum 14.9.2010 v 9.00 hodin. Svědek po poradě se svým zaměstnavatelem ještě téhož dne 8.9.2010, jak to vyplývá z úředního záznamu, volal zpět, že se k hlavnímu líčení dostaví dne 14.9.2010.

Za podstatnou, v této věci, považuji skutečnost, že dne 8.9.2010 i 9.9.2010 soud účastníky, zejména obhajobu, informoval o tom, že bude teprve zvažovat, zda tohoto svědka opětovně předvolá k soudu a zda uzná námitky obhajoby, že nebylo možno výpověď tohoto svědka číst pro nesplnění podmínek daných ust. § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu. Soud obhajobě sdělil, že až 14.9.2010 v hlavním líčení rozhodne, zda uvedeného svědka předvolá či nikoli.

Považuji za zcela nezákonný **postup soudu a za porušení práva na spravedlivý proces, pokud soud obhajobě zcela záměrně a účelově zatajuje skutečnost, že o opakovaném výslechu svědka již rozhodl dne 8.9.2010 s tím, že jej předvolává na 9.9.2010 a obhajobě toto své rozhodnutí zatajil** a nesdělil. Není zřejmé, co soud sledoval tím, že obhajobu postavil dne 14.9.2010 před hotovou věc, kdy přistoupil k výslechu svědka Heczka, ačkoliv obhajoba předpokládala, že soud bude teprve rozhodovat o tom, zda výslech svědka připustí či nikoliv. Je zcela nepochybné, že druhá strana, a to krajská státní zástupkyně, byla o postupu soudu předem informována, neboť pro ni, tento výslech, nebyl žádným překvapením. Jestliže soud takto „taktizuje“ ve vztahu k obhajobě o důkazech obhajoby, a zcela úmyslně obhajobě zatajuje informace o tom, že již o opětovném výslechu svědka rozhodl a naopak obhajobě tvrdí, že o daném důkazu teprve rozhodne, je vážnou pochybností jednak o spravedlivém procesu, jednak o procesu vedeném fair-play a zejména pak vzbuzuje pochybnost o nepodjatosti soudu. Navíc je však nutno konstatovat skutečnost, že pokud soud přistoupil k opětovnému výslechu svědka Heczka, pak de facto uznal námitky obhajoby o tom, že nebylo možno dříve číst u hlavního líčení protokol o výslechu tohoto svědka z přípravného řízení, a tedy soud tímto deklaroval, že nebyly splněny podmínky pro čtení této výpovědi. Pokud svědek Heczko dne 14.9.2010 opětovně po poučení u soudu sdělil, že odmítá vypovídat, kdy sám a spontánně začal hovořit o tom, že mu mělo být údajně vyhrožováno dne 14.8.2010, pak ani tato skutečnost nezakládala důvod pro odepření výpovědi tohoto svědka u soudu, neboť jak se ještě u výslechu tohoto svědka zjistilo, dne 14.8.2010 k žádné události, kterou svědek sám spontánně popsal, nedošlo, a k žádné jiné události, která již byla soudu ze spisu známa a o které jsem před chvílí hovořil, nedošlo. Z tohoto důvodu soud měl svědka poučit o skutečnosti, že jeho odepření výpovědi není důvodné, poučit ho o jeho povinnosti svědčit a pokud by svědek opětovně výpověď odepřel, měl mu uložit sankce, ke kterým ho opravňuje trestní řád v § 66 odst. 1 s tím, že tyto sankce mu mohou být ukládány opakovaně, stejně tak že by se mohl vystavit nebezpečí trestního stíhání pro přečin pohrdání soudem dle § 336 trestního zákoníku. Jelikož soud žádné takové poučení svědku nedal a naopak rozhodl tak, že svědka vyslýchat dále nebude, jsem předsedovi senátu navrhnul, aby svědka řádně o jeho povinnosti a zejména sankcích poučil.

Přiznám se, že bylo pro mě **velkým překvapením prohlášení předsedy senátu, cituji: „že nemá žádnou možnost svědka k jeho výpovědi donutit.“ Stejně prohlášení, a to cituji: „nemáme žádný prostředek k tomu, aby svědek vypovídal“, pronesla dne 20.05.2010 u hlavního líčení krajská státní zástupkyně, poté co svědek Heczko odmítl bezdůvodně vypovídat.** Mám za to, že předseda senátu i krajská státní zástupkyně by měli, s ohledem na svou

praxi, mít dostatečné zkušenosti s trestním řízením a zejména s poučováním a výslechem svědků. Nastalá situace navazuje dojem, že jde buď o neznalost procesním předpisů, nebo na druhé straně o účelový postup předsedy senátu i krajské státní zástupkyně, což opětovně vede k důvodné pochybnosti o spravedlivém procesu a nepodjatosti a nestrannosti soudu. Navíc, pokud soud přistoupil k opětovnému výslechu svědka a uznal, i když nedůvodně a nezákonně, odepření výpovědi svědkem, měl opětovně výpověď tohoto svědka z přípravného řízení přečíst, což se nestalo, a z tohoto důvodu nemůže tato výpověď být považována za důkaz v tomto trestním řízení.

Je otázkou zda svědek Heczko, stejně jako další svědci v tomto řízení, kteří odepřeli výpověď tak neučinili proto, že **se hlavního líčení pravidelně, zúčastňovali kriminalisté a pracovníci z útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, když další v civilu hlídkovali v okolí budovy krajského soudu.**

Ke skutkovým zjištěním a k důkazům ve věci

Ve věci byli jak v přípravném řízení, tak i u hlavního líčení, vyslechnuti obžalovaní **Müller, Cojocar a Lukeš**. Můj klient se ve vztahu k těmto výpovědím vyjádřil tak, že jsou všechny nepravdivé. S názorem klienta se musím plně ztotožnit, neboť pokud vzájemně výpovědi těchto obžalovaných porovnáme, zjistíme, že každý vypovídá něco jiného, resp. každý uvádí jiné skutečnosti, co kdo dělal, co kdo zajišťoval, kde kdo byl, co komu kdo řekl, s kým kde kdo byl, co kdo viděl atd. Jak jsem již uvedl, pokud tyto tři výpovědi porovnáme, musíme konstatovat, že se shodují jen v některých skutečnostech.

Pokud se jedná o výpověď obžalovaného Lukeše, pak tento v přípravném řízení a u hlavního líčení před soudem vypověděl, že:

- ve Vítkově byl společně s obžalovanými Cojocar a Müllerem s nějakou třetí osobou, kterou neznal (výpověď ze dne 13.8.2009 před soudem při rozhodování o vazbě),
- ve Vítkově byl společně s obžalovanými Cojocar, Müllerem a Vaculíkem (výpověď ze dne 21.12.2009 ve vazební věznici),
- obžalovaný Cojocar zajistil láhve, které byly následně nalezeny na místě činu,
- obžalovaný Cojocar zajistil benzín, který společně obžalovaní Cojocar a Müller nalili do láhví,
- obžalovaný Cojocar zajistil textilní látku, kterou společně obžalovaní Cojocar a Müller dali do láhví,
- dne 18.04.2009 komunikoval přes mobilní telefon s obžalovaným Müllerem,
- obžalovaný Müller se jej ptal dne 17.04.2009, zda neví o nějakém starém baráku, rádoby zřícenině či vybydleném baráku,
- zajistil zapalovač v hospodě ve Vítkově k zapálení zápalných láhví,
- zápalné láhve na dům hodili obžalovaní Cojocar, Müller a Vaculík,

Pokud se jedná o výpověď obžalovaného Müllera, pak tento v přípravném řízení a u hlavního líčení před soudem vypověděl, že:

- obžalovaný Cojocar zajistil láhve, které byly následně nalezeny na místě činu,
- obžalovaný Cojocar zajistil benzín, který společně s obžalovanými Cojocar a Lukešem nalili do láhví,
- obžalovaný Cojocar zajistil textilní látku, kterou společně s obžalovanými Cojocar a Lukešem dali do láhví,
- dne 17.4.2009 kontaktoval obžalovaného Cojocar přes SMS,
- dne 18.04.2009 komunikoval přes SMS s obžalovaným Cojocar,
- byl dne 18.04.2009 ve Vítkově s obžalovanými Cojocar, Vaculíkem a Lukešem,

- hodil zápalnou láhev ve Vítkově na dům do okna místnosti, v níž, jak se následně zjistilo, se měli v té době nacházet poškození Václav Malý a Vlasta Malá,
- zapalovač k zapálení zápalných láhví zajistil v hospodě ve Vítkově Lukeš,
- zápalné láhve na dům hodil společně s obžalovanými Cojocar a Vaculíkem,
- kdyby věděl, že se v domě nacházejí lidé a s tím, že pokud by měl informaci, že v domě jsou lidé, pak by nikdy zápalnou láhev do domu nehodil,
- rozhodně neútočil na cikány ale na sklad kradených věcí a rozhodně nevěděl, že se v domě nacházejí cikáni,
- kdyby věděl, že se v domě nacházejí děti, tak by na dům nikdy neútočil a tedy neházel zápalnou láhev,

Pokud se jedná o výpověď obžalovaného Cojocar, pak tento v přípravném řízení a u hlavního líčení před soudem vypověděl, že:

- láhve, které byly nalezeny na místě činu, sám zajistil,
- sám zajistil benzín, který společně s obžalovanými Müllerem a Lukešem nalili do láhví,
- sám zajistil textilní látku, kterou společně s obžalovanými Müllerem a Lukešem dali do láhví,
- dne 17.4.2009 jej kontaktoval obžalovaný Müller přes SMS,
- dne 18.04.2009 komunikoval přes SMS s obžalovaným Müllerem,
- byl dne 18.04.2009 ve Vítkově s obžalovanými Müllerem, Vaculíkem a Lukešem,
- hodil zápalnou láhev ve Vítkově na dům do okna místnosti, v níž, jak se následně zjistilo, se měli v té době nacházet poškození nezl.Natálie Kudriková, nezl. Pavlína Kudriková, nezl. Kornelie Kudriková, nezl. Kristína Siváková, Anna Siváková, Pavel Kudrik,
- zapalovač k zapálení zápalných láhví zajistil v hospodě ve Vítkově Lukeš,
- zápalné láhve na dům hodil společně s obžalovanými Vaculíkem a Müllerem,
- kdyby věděl, že se v domě nacházejí lidé a s tím, že pokud by měl informaci, že v domě jsou lidé, pak by nikdy zápalnou láhev do domu nehodil,
- rozhodně neútočil na cikány ale na sklad kradených věcí a rozhodně nevěděl, že se v domě nacházejí cikáni,
- kdyby věděl, že se v domě nacházejí děti, tak by na dům nikdy neútočil a tedy neházel zápalnou láhev,

Pokud se jedná o mého klienta Davida Vaculíka, pak můj klient, jak jsem již uvedl, v přípravném řízení i u hlavního líčení odepřel výpověď.

Ačkoliv by se mohlo zdát, že případ je jasný, neboť z účasti na spáchání skutku, tj. že do Vítkova jel společně s ostatními obžalovanými svým vozem a také do domu vhodil jednu zápalnou láhev, mého klienta usvědčují ostatní obžalovaní, **nelze v žádném případě takový závěr s jistotou učinit.**

Předně o tom, že by se měl můj klient podílet na spáchání protiprávního jednání uvedeného v obžalobě, vypovídají pouze ostatní obžalovaní, kteří jsou však nevěrohodní, neboť každý vypovídá něco jiného a navíc mohou lhát.

Skutečnost, že ostatní obžalovaní nemluvili pravdu prokazují důkazy, které byly v řízení provedeny. Obžalovaný Lukeš prvotně vypověděl, že ve Vítkově byl společně s obžalovanými Cojocar a Müllerem a další osobou, kterou neznal. V době, kdy se událost stala, tj. dne 18.04.2009, však mého klienta Davida Vaculíka již dobře znal. Kdo byla tedy ona neznámá třetí osoba, kterou obžalovaný Lukeš neznal? Poté, co již byl obžalovaný Lukeš několik měsíců ve vazbě, dne 21.12.2009 do policejního protokolu uvedl, že můj klient ve Vítkově byl a hodil jednu zápalnou láhev na předmětný dům.

Položme si tedy otázku, která výpověď obžalovaného Lukeše je pravdivá, které můžeme věřit. Další obžalovaný Cojocar svaluje vinu na všechny ostatní, ale byl to právě on, kdo obstaral láhve,

benzín a textilní látku, jak sám ostatně vypověděl. Obžalovaný Müller zase vypovídá rozporně s obžalovaným Cojocarou, že s Cojocarou nic nedomlouval, a že se s tímto obžalovaným dne 17.04. a 18.04.2009 prostřednictvím SMS domlouval údajně Vaculík, když několik desítek SMS a telefonů s Cojocarou měl Vaculík údajně uskutečnit z mobilního telefonu Müllera. To však vyvrací ve své výpovědi Cojocarou a také Lukeš. Pokud vzájemně porovnáme výpovědi všech obžalovaných Lukeše, Cojocarou a Müllera, zjistíme, že se všechny opravdu zásadně liší. Můžeme tedy těmto obžalovaným věřit, že skutečně vypovídají pravdu. Nemůžeme. I soudní znalci z oboru psychologie jednoznačně potvrdili, že uvedení obžalovaní pravdu nevypovídají, a že naopak zcela záměrně veškeré informace zkreslují a své výpovědi upravují ve svůj prospěch ve snaze se předvést v lepším světle.

Obžalovaní Lukeš, Cojocarou a Müller také tvrdili, že můj klient se měl dne 18.04.2009, poté co hodil zápalnou láhev popálit. Uvedení obžalovaní však uváděli každý jiné místo a ruce, kde měl být můj klient údajně popálen. Nicméně ani tato tvrzení obžalovaných se žádným způsobem neprokázaly. Můj klient byl v tomto směru znalecky zkoumán, kdy znalec žádné stopy na těle a zejména na obou rukách, kde měl být můj klient údajně popálen, nezjistil. Nezjistili to ani pracovníci speciálního týmu Krajské kriminální policie Ostrava, kteří mého klienta dne 18.06.2009 vyslyšeli a můj klient se při tom podrobil i osobní prohlídce stejně tak jako jiným úkonům. Právě skutečnost, že se můj klient dobrovolně podrobil výslechu na policii dne 18.06.2009 a dobrovolně dal policistům ke zkoumání své vozidlo, DNA, otisky prstů, otisky trasologických stop obuvi a kontrolní vzorek pachové stopy, svědčí o tom, že **neměl důvod se obávat se jakéhokoliv vyšetřování.**

Tvrdím, že výpovědi obžalovaných Lukeše, Cojocarou a Müllera musí soud vyhodnotit jako nevěrohodné, neboť nelze říci, kterým částem výpovědí uvedených obžalovaných můžeme věřit a kterým nikoli. Nelze totiž říct, že na jednu stranu v něčem obžalovanému věřím a na druhou stranu v něčem jiném ne. Rozhodné je, zda jsou osoby uvedených obžalovaných pro soud věrohodné či nikoli a zda lze jejich výpovědi jakkoli jinak ověřit, zejména prokázat jinými hodnověrnými a zákonnými důkazy.

O tom, že by se však můj klient měl skutečně dopustit vytýkaného jednání však nesvědčí žádný jiný důkaz.

V měsíci květnu 2009 odcestoval můj klient z důvodu získání práce do Irska. Pokud by můj klient měl s událostí ve Vítkově cokoli společného a obával vyšetřování pak by se zcela určitě z Irska zpět do České republiky nevracel.

Ve věci byly **policíí zajištěny věcné důkazy, a to střepy lahví**, které se našly jak v ně, tak i uvnitř předmětného domu, ze kterých byly odebrány pachové stopy. Výsledkem zkoumání těchto pachových stop byla skutečnost, že bylo prokázáno, že na předmětných střepích se nachází pachová stopa obžalovaných Lukeše, Cojocarou a Müllera. Kriminologickým zkoumáním však **bylo jednoznačně vyloučeno, že by se na předmětných lahvích nacházely pachové stopy mého klienta.** Tato skutečnost zcela nepochybně vzbuzuje důvodné pochybnosti o tom, že můj klient jakkoliv s předmětnými lahvemi, a to v jakémkoliv době manipuloval a že se tedy na místě události ve Vítkově také nacházel. Tato skutečnost vyvrací jednak tvrzení obžaloby a jednak výpovědi všech obžalovaných.

Policíí bylo zkoumáno rovněž vozidlo mého klienta, a to Škoda Favorit, o kterém obžaloba tvrdí, že se nacházelo na místě činu v okamžiku události. Je pravdou, že toto tvrzení obžaloby vychází z výpovědi obžalovaných Lukeše, Cojocarou a Müllera, nicméně jak jsem již uvedl, jejich výpovědi jsou nepravdivé a nevěrohodné, a proto nemohou být brány soudem v potaz, neboť výpovědi uvedených obžalovaných vyvrací jednoznačně výsledky zkoumání vozidla mého klienta policíí, kdy nebyla nalezena jakákoliv shodnost mezi odebranými vzorky trasologických stop z pneumatik z vozidla mého klienta s trasologickými stopami zajištěnými policíí na místě činu a v prostoru

garáží v jiné části Vítkova, kde měli obžalovaní Lukeš, Cojocar a Müller podle jejich vlastních slov plnit lahve benzínem a textilní látkou. Skutečnost, že vozidlo mého klienta ve Vítkově dne 18.04.2009 nebylo, prokazují i záznamy z kamerového systému ve Vítkově, ze kterého nevyplývá, že by se vozidlo mého klienta ve Vítkově daného dne pohybovalo.

Jako důkaz do spisu policie doložila **nákres vozidla**, který vyhotovila svědkyně Vlasta Malá s tím, že policií bylo tvrzeno, že tento nákres vyhotovila sama svědkyně. Jak vyplynulo z výsledku této svědkyně u hlavního líčení, svědkyně neviděla předmětné vozidlo ani z boku, ani zepředu ale toliko zezadu, a tudíž zcela nepochybně nemohla vozidlo nakreslit z bočního pohledu, jak tuto skutečnost dokumentuje předmětný obrázek. Svědkyně uvedla, že viděla tmavé vozidlo s „křídlem“ na zadní kapotě vozidla. Svědkyně Malá také uvedla, že žádný obrázek nenakreslila, ačkoliv je to na listině, kde se nachází obrázek výslovně uvedeno a svědkyni podepsáno, ale naopak uvedla, že obrázek nakreslila policie, že vůbec nedovedla vozidlo popsat a nakreslit. Je otázkou, co je pravda, jestli tvrzení policie nebo svědkyně Malé, nicméně se spíše přikláním k tomu, že svědkyně Malá žádný obrázek sama nenakreslila, neboť jak uvedla, v autech se nevyzná, toto viděla pouze zezadu a navíc nebyla schopna nakreslit u hlavního líčení ani jednoduchý plánek místností v domě, který společně s ostatními obývala. Je pak otázkou, zda tedy vyšetřování ze strany policie bylo vedeno zákonným způsobem a zda důkazy, které policie v jednotlivých fázích vyšetřování zajišťovala, byly prováděny a zajišťování zákonným způsobem. S ohledem na uvedené se domnívám, že o tom můžeme mít důvodné obavy, že tomu tak nebylo. Tato skutečnost **vyvrací tvrzení obžaloby a ostatních obžalovaných, že by se na místě činu v době činu nacházelo vozidlo mého klienta.**

Obžaloba předložila soudu jako důkazy **odposlechy z vozidel a jiných prostor** s tím, že těmito odposlechy je prokázáno, že se obžalovaní vytýkaného jednání dopustili. Mám za to, že jsou předmětné odposlechy nezákonné, neboť jejich povolení a rovněž **způsob provedení nebyl proveden v souladu se zákonem**, v tomto směru odkazuji na argumentaci a námítky svého kolegy Mgr. Pavla Pěnkavy, které učinil v průběhu hlavního líčení ve vztahu k těmto důkazům. Soud navíc neprovedl důkazy, které jsem navrhoval, a to jakým způsobem a jakými operativně technickými prostředky byly předmětné odposlechy prováděny, čímž nebylo prokázáno, jakým způsobem vůbec měly být odposlechy prováděny. Navíc z předmětných odposlechlů vůbec nevyplývá, jaké osoby v odposleších hovoří, a jak uvedl můj klient, on sám na těchto odposleších není, tj. nepoznal svůj hlas a vylučuje, že by byl jakoukoliv osobou v odposleších hovořící. Pokud policie do spisu založila „**jakési přepisy těchto odposlechlů**“, kde jsou uvedené jména osob, které na odposleších mají hovořit, pak vůbec není zřejmé, jak k těmto závěrům policie dospěla a navíc pokud jsme měli možnost odposlechy poslouchat u hlavního líčení, mnohdy se texty v odposleších s přepisem vůbec neshodují. **Navíc lze i konstatovat, že z daných odposlechlů vůbec nevyplývá, že by se kterákoliv z osob, která v odposleších hovoří, protiprávního jednání uvedeného v obžalobě, dopustila nebo s tímto protiprávním jednáním měla cokoli společného. V neposlední řadě z odposlechlů nevyplývá, že by hovory, které spolu navzájem neznámé osoby v odposleších vedly, jakkoliv souvisely s touto kauzou.**

Pokud se pak mému klientovi dostaly do rukou dne 22.06.2009 materiály označené jako „**AKCE VÍTEK**“, **byla to ze strany kriminální policie pouze řízená provokace**, pak můj klient kontaktoval osoby jejichž osobní údaje byly uvedeny v nalezených materiálech, aby je upozornil na skutečnost, že někdo neoprávněně nakládá s jejich osobními údaji. Historika, že pracovníci kriminální policie předmětné materiály ztratili nešťastnou náhodou, jak se nás o tom u hlavního líčení snažila přesvědčit paní státní zástupkyně, je sice velmi úsměvná avšak nepravdivá. Pracovníci kriminální policie se totiž po výsledku mého klienta dne 18.06.2009 zřejmě domnívali, že po výsledku ihned navštíví asi nějaké osoby, které mají s projednávanou kauzou něco společného nebo bude provádět nějakou jinou činnost, kterou by se zbavoval případných důkazů proti jeho osobě.. Jelikož se od mého klienta, žádného takového jednání nedočkali, přišli s tím, že naoko před klientem ztratili uvedené materiály. Můj klient však, jak jsem již uvedl, kontaktoval

osoby ze seznamu, které znal, jejich jména a osobní údaje byly v materiálech nalezeny, pouze z důvodu, aby je upozornil na to, že někdo neoprávněně nakládá s jejich osobními údaji. Ani tato provokace však nijak neprokázala, že by se můj klient vytýkaného jednání dopustil. Naopak, velmi účelově působí údajné potrestání pracovníků kriminální policie, kteří měli předmětné údaje s osobními údaji několika osob ztratit, pro přestupek kázeňským potrestáním nadřízeného, když z osobní zkušenosti vím, že stejné pochybení jiných policistů jsou běžně řešena trestním stíháním.

Žádný ze svědků, kteří byli v tomto trestním řízení vyslechnuti, nevyověděl o tom, že by mu sám obžalovaný Vaculík nebo někdo jiný sdělil, že se můj klient vytýkaného skutku dopustil.

Pokud se jedná o **znalecký posudek znalce Mgr. Michala Mazela**, pak tento je, jak jsem již dříve uvedl **procesně nepoužitelný a nepřezkoumatelný**. Ani tento důkaz však nijak nedokazuje, že se můj klient vytýkaného jednání dopustil. Pokud uvedený znalec výsledky svého zkoumání postavil také na materiálech nalezených při domovních prohlídkách u Tomáše Vassiova a Marka Kuděly, pak s těmito materiály, není můj klient jakkoliv spojen a tyto materiály nemohou být ani použity proti mému klientovi.

Pokud se jedná o domovní prohlídky, resp. o materiály zajištěné policií při domovní prohlídce v bytě rodičů mého klienta, pak jednak odkazuji na své předchozí námítky, že s těmito materiály bylo nezákonným způsobem nakládáno, kdy není žádným způsobem ověřitelné kde, u koho a jak byly materiály skladovány, kdo k nim měl přístup a tedy **jsou důvodné obavy s machinacemi s těmito materiály**, a jednak namítám, že dosud **nebylo nijak prokázáno, že všechny zajištěné materiály, tj. listiny a věcné důkazy, jsou vlastnictvím mého klienta a nikoliv jiné osoby**.

Pokud se jedná o **vyšetřovací pokus vhozením zápalných láhví do domu**, který zajistila v průběhu přípravného řízení policie, pak **tento vyšetřovací pokus nemůže rozhodně sloužit v tomto řízení jako důkaz, neboť nebyly v žádném případě dodrženy zákonem přepokládané podmínky**, a to, že musí jít o srovnatelné podmínky. Zejména místnost, která byla policií pro účely pokusu osazena podobnými okny, jaké byly v domě ve Vítkově, nebyla žádným způsobem uzavřena, naopak byla otevřena a z tohoto důvodu po vhození a rozbití zapálené láhve byl efekt hoření ovlivněn jednak přísunem většího množství vzduchu, z volného prostoru mimo místnost, dále byl efekt hoření ovlivněn průvanem a zejména ale okna nebyla zevnitř opatřena závěsy (ve svých výpovědích uvedli svědci Kudrik i Siváková, že okna večer zcela určitě zatemnili závěsy). Nebyly tak v žádném případě dodrženy stejné podmínky jako v domě ve Vítkově a došlo tak ke zcela jiným výsledkům zkoumání, které pak zcela odporují objektivním stopám zjištěným na místě činu.

V tomto směru i znalec Ing. Milan Macura Ph.D., podal soudu neobjektivní posudek, neboť v jeho zkoumání absentuje skutečnost, že okna byla zatemněna zevnitř a tedy nemohla láhev a ani ohnivý plamen proniknout do místnosti, jak to znalec ve svém posudku a u soudu popsal. Ze zjištěných stop vyplývá, že se částečně rozbitá láhev byla policejním a hasičským technikem zjištěna venku před oknem, a proto nemohla proniknout do místnosti. Dále, pokud byly okna zevnitř večer zatemněny závěsem, pak by plamen ohně, jak jej znalec popsal u soudu, nemohl do místnosti proniknout způsobem popsaným znalcem. Navíc znalec při vyhotovování znaleckého posudku vycházel pouze z výpovědí poškozených Kudrika a Sivákové, kteří ve výpovědích uvedli, že spali na válendě tak, že byli hlavami k oknu, kdy od dveří do místnosti jako první spala poškozená Siváková, pak nezl. Natálie Kudriková a pak Kudrik, s tím, že válenda byla umístěna pod oknem, do kterého byla vhozena zápalná láhev.

V dalším průběhu hlavního líčení byl slyšen **svědek Roman Holubec**, hasiče, který na místě činu hovořil s poškozeným Kudrikem, a který z místa činu, na základě výpovědi poškozeného Kudrika, pořídil náčrt umístění osob a věcí v místnosti, kterou obývali poškození Kudrik, Siváková a jejich nezletilé děti. Z výpovědi tohoto svědka a jeho náčrtu vyplynulo, že válenda, na níž měli osoby

Siváková, Natálie a Kudrik v době činu spát, nebyla pod oknem, ale byla mezi okny; dále z jeho výpovědi bylo zjištěno, že Kudrik mu sdělil, že na posteli měla spát toliko Siváková a Natálie a to tak, že spaly hlavami směrem ke dveřím z místnosti a bokem k předmětnému oknu. Dále mu Kudrik sdělil, že v době kontaktu zápalné láhve s oknem nespál na válendě, ale seděl uprostřed místnosti na židli a díval se na televizi.

Pokud by znalec Ing. Milan Macura Ph.D. měl k dispozici vyjádření svědka Romana Holubce a jeho náčrt, který však policie a ani státní zástupkyně nepovažovali za důležité od hasičů vyžádat a založit do spisu, mám za to, že by své závěry musel zásadním způsobem změnit, neboť by při průniku ohně do místnosti, jak jej popsal znalec, muselo dojít jednak k výraznému popálení poškozené Sivákové a Kudrika, kteří se museli nacházet v blízkém dosahu plamene. Jak však víme, k výraznému popálení Sivákové a Kudrika objektivně nedošlo a tak se, mimo jiné, naskytá jiná důležitá otázka. Mluví poškození Kudrik, Siváková, Malá a Malý pravdu o tom, kde kdo v době činu byl a co dělal? O tom však budu hovořit dále. V každém případě soud neodstranil rozpory ve výpovědích Kudrika, Sivákové, Malé, Malého i svědka Bílého, což činí dokazování v tomto řízení za nedostatečné a neúplné.

Pokud se jedná o **výpovědi svědků – poškozených Pavla Kudrika, Anny Sivákové, Vlasty Malé a Václava Malého**, pak musím konstatovat, že výpovědi těchto svědků jsou nevěrohodné, neboť si tyto vzájemně odporují a odporují rovněž jednak zjištěním a výpovědím hasičů a dále také zjištěním hasičů a policie na místě činu.

Pokud se jedná o **výpověď svědka Kudrika**, pak tuto považuji za zcela nevěrohodnou, neboť je v příkrém rozporu s výpovědí svědka Holubce, hasiče, kterému Kudrik sám popsal okolnosti svého jednání v okamžiku, kdy v místnosti, ve které se nacházel, mělo začít hořet.

Kudrik popsal ve své výpovědi události tak, že nejdříve seděl u svého počítače, kdy mezitím v průběhu večera šla dcera Natálie a družka Siváková spát na válendu, která se nachází ve stejné místnosti. Kudrik dále uvedl, že poté, kdy počítač opustil, si šel lehnout, když současně popsal, že on i dcera Natálie a družka Siváková spali hlavami směrem k oknu, a to tak, že od dveří do místnosti spala nejdříve Siváková, pak Natálie a vedle Natálie Kudrik, tedy tak, že dcera Natálie spala mezi Sivákovou a Kudrikem. Kudrik dále popsal, že válenda, na které spali, se nacházela přímo pod oknem. Za podstatné považuji upozornit na skutečnost, že stejně jako svědkyně Siváková, Kudrik uvedl, že okna do místnosti vedoucí z cesty večer před spaním byly opatřeny závěsy tak, aby dovnitř nebylo vidět. Kudrik dále události popsal tak, že v okamžiku, kdy již usnul, kdy neví, za jakou dobu uslyšel najednou ránu, jako by něco vletělo oknem, nějaký divný zvuk, kdy potom následovala rána a poté, co otevřel oči, viděl všechno v plamenech. Kudrik popsal, že když otevřel oči, viděl, že sedačka, na které leželi společně s Natálií a Sivákovou, byla v plamenech, že dále hořela futra vstupních dveří do pokoje, že všude prostě něco hořelo jako by se oheň rozletěl po celé místnosti. Kudrik dále popsal, že po probuzení sebral Natálii a šel s ní jakoby ke středu místnosti, kde z válendy, kde spaly další dcery, vzal deku, kterou se pak snažil Natálii uhasit. V době, kdy dceru hasil, mu po nějaké chvíli dceru vytrhla družka Siváková, která s dcerou vyběhla ven před dům, že on popadl další tři holky a utíkal s nimi také ven. Dále uvedl, že poté se snažili ještě před domem Natálii hasit, kdy následně s družkou i s dcerami běželi do nemocnice.

Výpověď Kudrika je však v příkrém rozporu s výpovědí svědka Holubce, tj. hasiče, kterému Kudrik věc prvotně v den požáru popsal zcela odlišným způsobem. Svědkovi Holubcovi totiž Kudrik uvedl, což tento svědek dosvědčil u hlavního líčení, že Kudrik seděl uprostřed místnosti a díval se na televizi, když za sebou uslyšel ránu, když se otočil, tak uviděl velký záblesk a kolem něho všechno hořelo, že uviděl, že Natálii hořelo oblečení, a proto Natálii vzal a začal ji hasit. Svědek Holubec dále vypověděl, a učinil o tom i náčrtek, který založil do spisu hasičského záchranného sboru, který je součástí trestního spisu, že mu Kudrik popsal, že válenda byla mezi dvěma okny, a že na této v okamžiku požáru ležely toliko Siváková a dcera Natálie, a to tak, že jejich hlavy směřovaly ke dveřím z místnosti a současně ležely bokem ke stěně mezi okny.

Jak je zřejmé, obě dvě výpovědi Kudrika se zásadním způsobem liší a je tedy otázka, která z těchto výpovědí je pravdivá, resp. je otázka, proč pokaždé Kudrik vypovídá zcela odlišně. Rozhodně se nejedná o drobné nejasnosti ve výpovědi, ale za zcela odlišné zásadní rozdíly, které nelze vysvětlit ani psychickým stavem Kudrika v době požáru.

Zvláštní na výpovědích Kudrika je to, že žádným způsobem nevypovídá o tom, že by hořel on, příp. jeho družka Siváková, což netvrdí ani ve verzi pro policii a soud a ani ve verzi pro hasiče nebo že by jakkoliv svou družku Sivákovou budil. Je divné proč Kudrik nevzbudil družku Sivákovou, když přes ležící a spící Sivákovou musel vzít hořící Natálii a poté ji začít hasit.

Za podstatné k výpovědi Kudrika považuji uvést to, že ani policejní technik a ani technik hasičů, v místnosti, kterou Kudrik obýval, kdy ve své výpovědi na policii uvedl, že si hrál na počítači, žádný počítač ve spaleništi, resp. jeho torzo nenašli. Vystává tak otázka, zda počítač v místnosti vůbec byl, a pokud ano, tak jak je možné, že se nenašlo ani jeho torzo a logicky současně vystává otázka, zda Kudrik a všechny další osoby, tj. Siváková, Malý a Malá včetně svědka Bílého vypovídali pravdu, neboť všichni vypověděli, že v době požáru nikdo žádné zařízení, tedy ani žádnou elektroniku z domu nevynášel.

Výpověď Kudrika je však v rozporu s výpovědí svědkyně Sivákové i s výpovědí svědkyně Malé. Svědkyně Siváková rovněž popsala způsob spaní na válendě stejně jako Kudrik, tedy že všichni leželi hlavou směrem k oknu, což je v rozporu s výpovědí svědka Holubce. Rovněž je velmi podivné, že pokud svědek Kudrik popsal, že viděl, jak je celá válenda v plamenech a že hoří oblečení na Natálii, že nebyl nijak popálen Kudrik, který podle jedné jeho verze v posteli měl ležet, a že nebyla popálená ani Siváková, která měla v hořící posteli ležet ještě déle než Natálie, a která byla popálena zcela minimálně. Je tedy otázkou, jak je možné, že pokud všichni tři leželi v posteli a postel celá hořela, jak vypověděl Kudrik, proč Kudrik a Siváková byli popáleni minimálně a pokud se jedná o druhou verzi, kdy v posteli měla ležet pouze Siváková a Natálie, proč byla popálena v tak velkém rozsahu pouze Natálie a nikoli Siváková. Vysvětlení se nabízí pouze jedno, a to to, že Kudrik ani Siváková v místnosti v době vzniku požáru vůbec nebyli, neboť jak i znalec z oboru zdravotnictví uvedl, popáleniny Sivákové a Kudrika nejsou charakteru takového, že by je zasáhla hořící látka, tedy benzín nebo že by byli vystaveni intenzivnímu hoření.

Jak jsem již uvedl, výpovědi Kudrika a Sivákové jsou v rozporu i s výpovědí svědkyně Malé, a to minimálně v části týkající se skutečnosti, kdo měl z místnosti v domě, kterou obývali Kudrik se Sivákovou, vyvést ven tři nezl. děti, a to Kornélii, Kristýnu a Pavlínu, neboť Kudrik se Sivákovou hovoří o tom, že je z místnosti měl vyvést Kudrik, naproti tomu však svědkyně Vlasta Malá tvrdí, že je z této místnosti ven vyváděla ona sama v době, kdy Kudrik se Sivákovou a Natálií již měli být před domem.

Pokud se jedná o **výpověď svědkyně Vlasty Malé**, zejména v té části, kde tvrdí, že měla slyšet výrok „cikáni, shořte“ nebo „cikáni, uhořte“, pak je nutno její výpověď považovat za nevěrohodnou. V jednom svém výslechu svědkyně uvedla, že slyšela přijet auto, pak měla slyšet uvedené výrazy, poté měl někdo hodit zápalné lahve do oken. V další své výpovědi pak uvedla, že poté, co někdo vhodil dvě zápalné lahve do dvou oken místností, kterou obývala společně s manželem, vyběhla ven a viděla odjíždějící auto, ze kterého měl kdosi křičet uvedené výroky. Tato výpověď je však v rozporu s výpovědí svědka Bílého, který v přípravném řízení uvedl, že mu Malá situaci popsala tak, že zastavilo auto, vyskočili kluci, vhodili zápalné lahve a odjeli. Výslovně v přípravném řízení svědek Bílý, že nic dalšího mu svědkyně v době a po požáru nesdělila. U hlavního líčení se nás svědek Bílý snažil přesvědčit o tom, že mu svědkyně Malá uvedla, že když auto odjíždělo, tak na ní křičeli „cikáni, shořte“. Proč svědek Bílý uvedl něco jiného v přípravném řízení a něco jiného u hlavního líčení, nebyl tento schopen soudu odůvodnit, kdy nakonec k dotazu obhajoby, nakolik u soudu vypovídá to, co si skutečně pamatuje nebo to, co zná z novin, televize, rádia či internetu, svědek vypověděl, že již není spolehlivě schopen rozlišit to, co skutečně vnímal v ten den v rámci požáru a co se následně dozvídal z médií.

Bez dalšího je však i **svědecká výpověď svědka Bílého** jako celek nevěrohodná, neboť svědek popisoval ve všech svých výpovědích, že společně s Malou a Malým hasil jejich dům, což je však opět v příkrém rozporu s výpovědí svědka Holubce, hasiče, který vypověděl, že žádná osoba jménem Bílý ani podle popisu předmětný dům nehasila, že tam byl pouze svědek Malý a svědkyně Malá. Svědek Holubec výslovně uvedl, že se obou manželů Bílých na místě samém ptal na to, zda pomáhali hasit a oni mu na to výslovně odpověděli, že nehasili.

Lze uzavřít, že svědek Holubec nemá ve věci žádný důvod lhát, neboť na věci není žádným způsobem zainteresován, a proto je nutno jeho výpověď považovat za věrohodnou, naopak jak jsem uvedl, výpovědi Kudrika, Sivákové, Malé, Malého a Bílého je nutno považovat za nevěrohodné.

Pokud bych se měl vyjádřit k věcem, které měly být podle poškozených v domě a které byly požárem zničeny, pak musím konstatovat, že v tomto směru uplatněný nárok poškozených je velmi nevěrohodný. Poškození totiž uvedli takové množství elektroniky, které se v domě mělo nacházet, že, jednak v běžné rodině, navíc sociálně slabé, se takové množství elektroniky nenachází a jednak, což považuji za podstatné, se nenalezly žádné pozůstatky či torza těchto elektronických zařízení. Tato skutečnost vyplývá ze zprávy jak hasičů, tak i policie a je zcela nepochybné, že pakliže by takové množství elektroniky bylo požárem zasaženo, pak zcela určitě se v domě nenacházely takové teploty, při kterých by se vypařilo železo či ocel, ze kterých musely být nepochybně konstrukce elektroniky vyrobeny.

K rozporům ve výpovědi svědkyně Sivákové jsem se již vyjádřil. Pokud se jedná o její výpověď u hlavního líčení, pak tu považuji za nevěrohodnou, neboť tato svědkyně byla z vlastního vyjádření v médiích, a to televizi a novinách, pod vlivem psychofarmak, a tudíž její výpověď nemůže sloužit jako důkaz v tomto trestním řízení. Co mě však na této svědkyni u hlavního líčení upoutalo a překvapilo, byla její odpověď na otázku zmocněnce Papeho, otázka cituji: „Můžete mi stručně říct, jak se změnil váš život od toho požáru?“ odpověď cituji: „Život se změnil o 100 stupňů. **Je to hrozné se starat o tak nemocné dítě, nemám na sebe vůbec čas**, nemáme vůbec chvilku klidu, je to dost zatěžující.“

Závěrem

Osobně zastávám demokratické principy fungování státu a občanské společnosti. Mezi tyto principy patří i to, že všichni mají nejen stejná práva, ale i stejné povinnosti a to bez rozdílu. Takto je to deklarováno i v Listině základních práv a svobod.

Obecně řečeno, nikdo nesmí svá práva na úkor druhého zneužívat, a to ať již je ve většině či menšině. Demokracie je o tom, že se menšina musí podřídit většině, kdy však musí být zajištěno, že zákonná práva menšiny musí být respektována. Krajská státní zástupkyně, poškození a některá média učinili z tohoto případu mediální kauzu, kdy tvrdí, že se jedná o rasově motivovaný trestný čin. Nezastávám jejich názor, neboť ani po provedeném dokazování nebyl jakýkoliv rasový motiv prokázán.

Obžaloba tvrdí, že v tomto projednávaném případě se jedná rasově motivované jednání. Jak jsem již uvedl, nemyslím si to. Osobně se domnívám, že rasový problém se u nás mnohdy vytváří zcela uměle a v mnohých případech jde jen politické proklamace některých politiků, neboť obyvatelé České republiky rasisty nejsou, jak se nás o tom snaží přesvědčit někteří politici, aktivisté ale i představitelé jiných států. Dle mého názoru však stojí za zamyšlení, že pokud se nějaký stát, rozhodne s některými osobami, které porušují zákony jejich země, jednat v souladu s právem své země, viz v poslední době uveřejněné případy z Francie, Německa a Itálie, vždy se najde někdo, kdo takové jednání označí za rasistické, ačkoli to s rasovou otázkou nemá vůbec nic společného.

Ve své praxi nečiním rozdíl mezi občanem „bílým a černým či žlutým“; obhajují a zastupují každého se stejným nasazením bez rozdílu. I v osobním občanském životě nečiním mezi lidmi žádné rozdíly podle rasy, vyznání či jiného rozlišení. Zařazuji lidi podle toho, jaký vedou život a jak se chovají k ostatním.

Jsem advokát a ctím zákon. Zákon platí pro každého stejně, ať je někdo "bílý nebo černý či žlutý". Za důležité však považuji, aby stát zákon uplatňoval vůči všem stejnou měrou a nikoli vůči některým více a druhým méně důrazně. Pokud však stát a jeho orgány tento demokratický princip důsledně v praxi neaplikují, pak na jednu stranu osobám nepřizpůsobivým, ať jsou "bílí nebo černí či žlutí", dává návod, aby v porušování svých povinností beztrestně dále pokračovali a naopak ostatním bere iluze o právním a spravedlivém fungování státu. Pokud stát tento svůj důležitý úkol nezvládá, dochází zcela zákonitě ke střetům mezi určitými skupinami obyvatelstva.

Teprve striktním uplatňováním práva zákonnými prostředky bez rozdílu lze nastolit spravedlnost ve společnosti. Musí to však odpovědné státní orgány chtít a nebát se uplatňovat zákony vůči všem, bez rozdílu, z obavy z pseudoobvinění z rasismu, čehož jsme, bohužel, svědky.

Pane předsedo senátu a přísedící. Chci vás požádat, až se budete zamýšlet nad otázkou viny či nevinu mého klienta, abyste se nenechali ovlivnit neprokázanými tvrzeními paní krajské státní zástupkyně uvedenými v obžalobě a v její závěrečné řeči, abyste se nenechali ovlivnit úvahami a postoji některých zmocněnců poškozených. Žádám vás, aby vás neovlivnily ani tlaky a přání politiků a mediální zájem, kterému se tato kauza od počátku soudního jednání těší. Nenechte se ovlivnit ani mými námitkami, které jsem vznášel v průběhu hlavního líčení k procesním postupům soudu, a které jsem vznesl i v této závěrečné řeči, neboť nejsou vznášeny v osobní rovině, ale toliko v rovině odborné a profesní.

K mé práci obhájce mě přivedly dva americké filmy, a to film „Kdo seje vítr“, kde šlo o tzv. „Opičí proces“ a dále film „Dvanáct rozhněvaných mužů“. Právě druhý film, na příkladu dvanáctičlenné soudní poroty, vypovídá o povinnosti porotců, při rozhodování o vině obžalovaného, pečlivě uvážit veškeré okolnosti případu a nerozhodovat ve spěchu, pod tlakem a na základě nepřímých a nevěrohodných důkazů.

S ohledem na skutečnost, že po provedeném dokazování, nebylo mému klientovi prokázáno, že se dopustil skutku, a tedy trestného činu uvedeného v obžalobě, a nebyl mu ani prokázáno spáchání žádného jiného trestného činu, respektive jsou zde vážné pochybnosti o tom, že by se žalovaného skutku, uvedeného v obžalobě, skutečně dopustil, a proto v souladu s hlavní zásadou trestního řízení „**in dubio pro reo**“, tedy zásadou, že v pochybnostech je nutno rozhodnout ve prospěch obžalovaného,

n a v r h u j i,

aby soud mého klienta, pana Davida Vaculíka, dle ust. **§ 226 písm. c) trestního řádu**, v celém rozsahu zprostil od obžaloby Krajské státní zástupkyně v Ostravě.

Děkuji za pozornost, kterou jste mi věnovali.

V Ostravě dne 05.10.2010

Mgr. Petr Kausta,
i.s. za Mgr. Zuzanu Zientkovou
obhájce obžalovaného Davida Vaculíka